Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVI. Ч. 75. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 4-го КВІТНЯ 1979 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, APRIL 4, 1979 No. 75. VOL. LXXXVI.

Посадник Іст Оренджу передав ключ міста Президентові УНР М. Лівицькому

Під час зустрічі Президента УНР М. Лівицького з посадником міста Іст Орендж. На фото (зліва): віцепрем'єр уряду УНР В. Біляїв, Президент УНР М. Лівицький, прем'єр уряду УНР Т. Леонтій та посадник міста Іст Орендж Т. Кук.

Серед поїздок і зустрічей, які відбув Президент УНР М. Лівицький в товаристві прем'єра Т. Леонтія однією із найцікавіших була зустріч з представниками українського громадянства стейту Ню Джерзі, в часі якої посадник міста Іст Орендж, де в домі п-і С. Букшованої, члена уряду УНР, зупинився Президент і де відбувалася зустріч з громадянством, передав йому ключ міста.

У той час в Іст Орендж відбувалися різні зустрічі з українськими і чужинецькими діячами, а в суботу, 24-го березня ц. р. відбулася тут зустріч з групою українських громадян цього міста. Зустріч відкрила господиня дому і передала її ведення голові Представництва Уряду УНР на ЗСА і віцепрем'єрові В. Біляєву, який з'ясував ціль приїзду Президента і прем'єра за океан та поінформував про підготову до VIII Сесії УНРади, яка є одною з найважливіших між усіми дотеперішніми, а її ухвали відкриють новий етап посилення діяльности ДЦ УНР в екзилі. Після цього він передав слово Президентові, який проаналізував теперішнє положення в світі, в Совєтському Союзі, а головно в Україні і накреслив на цьому тлі пляни дальшої діяльности ДЦ УНР. Під кінець його слова в товаристві своїх співробітників і сина прибув посадник міста. Посадника при-

(Закінчення на стор. 8)

ЗАГРОЗА В НУКЛЕАРНІЙ ЕЛЕКТРОСТАНЦІЇ ДЕЩО ЗМЕНШУЄТЬСЯ

Міддлтавн. — Речники федеральної Комісії Регулювання Нуклеарної Енергії у вівторок, 3-го квітня, повідомили, що шляхом охолоджування пощастило значно зменшити величезну „бульку" радіоактивного водню в нуклеарній електростанції на Тримилевому острові посеред річки Саскегенна в Пенсильванії, чим дуже зменшено можливості, що до цього водню дійде надмірна кількість кисню і спричинить вибух, який міг би мати катастрофічні наслідки для довколишнього населення і довкілля взагалі. Проте, нуклеарні інженери вказують, що в тій електростанції, де в половині минулого тижня випадок з холодильниками спричинив надмірну радіацію, рівень радіації далі надто високий і тому федеральні і стейтові чинники продовжують виготовляти пляни на можливу евакуацію населення, якщо цього вимагала б зміна в ситуації. Досі вже евакуйовано вагітних жінок і дошкільних дітей, а крім того біля 200,000 осіб добровільно виїхали до інших місцевостей, чи нічних станицях.

Хоча загроза дещо зменшилася, то спеціялісти підкреслюють, що далі існує можливість, але значно менша, що радіоактивний уран у металевих трубах, як і самі труби можуть „розтопитися", видаючи в довкілля небезпечну кількість радіяції.

Президент Джіммі Картер, який зі своєю дружиною відвідав нуклеарну електростанцію на Тримилевому острові в неділю, 1-го квітня, щоб особисто перевірити ситуацію, заявив, що потрібні часті періодичні перевірки всіх нуклеарних станцій в ЗСА, як теж призначив спеціяльну комісію, яка має за завдання встановити причини випадку в електростанції на Тримилевому острові.

Не зважаючи на цей випадок і на протестні демонстрації в багатьох містах ЗСА, учасники яких вимагають закриття всіх нуклеарних станцій, секретар енергетики Джеймс Шлесінджер заявив, що уряд ЗСА далі стоїть на становищі, що нуклеарна енергія конечна для дальшого розвитку країни, але підкреслив, що уряд встановить точніші правила і точнішу перевірку всіх згаданих електростанцій.

Уряд пильніше стежитиме за підвищеннями в цінах

Вашінгтон. — З уваги на те, що протягом трьох місяців приходи американських корпорацій зросли на рекордових 26,4 відсотка, і то саме в час, коли Білий Дім встановив програму боротьби з інфляцією, яка базована на добровільних обмеженнях підвищень в цінах і заробітних платнях, речник уряду минулого четверга, 29-го березня, повідомив, що відтепер різні урядові агенції пильніше стежитимуть за „надмірними підвищеннями в цінах".

Того ж дня Беррі П. Босворт, директор Ради стабільности платень і цін, заявив кореспондентам, що його Рада вимагатиме „періодичних звітів" відносно підвищень в цінах, а якщо фірми відмовлятимуться здавати такі звіти, то Рада має право видавати їм судові виклики. Він вказав, що впродовж трьох місяців найбільше зросли ціни різних фармацевтичних продуктів, молочних виробів, електричних моторів і генераторів, як теж ціни цементу.

Президент Джіммі Картер, промовляючи в той самий день до президентів кількох чільних підприємств ЗСА, заявив, що розуміє бажання фірм мати якнайвищі заробітки, бо це також спричиняється до збільшення кількости затруднень, але з уваги на інфляційний стан у країні надмірні підвищення в цінах можуть теж бути шкідливим явищем. Він, однак, підкреслив, що не плянує встановляти урядової контролі над цінами і платнями, бо, на думку Президента, такі заходи не виправдали себе в минулому.

Торговельний дефіцит ЗСА в лютому значно зменшився

Вашінгтон. — Департамент торгівлі інформує, що в кінці лютого міжнародний торговельний дефіцит ЗСА становив тільки 1,3 більйона долярів, що представляє собою найнижчий дефіцит за останніх 21 місяць. У січні цей дефіцит виносив 3,1 більйона долярів.

Торговельний дефіцит — це різниця між імпортами та експортами країни. Впродовж останніх кількох років ЗСА імпортують значно більше, ніж продають за кордоном. Це спричинилося до спаду вартости американського доляра на міжнародних ринках, хоча протягом останніх двох-трьох місяців вартість доляра дещо устабілізувалася.

Єгипет відкидає санкції Арабської Ліги, називаючи їх „нелеґальними"

Каїр. — Минулої неділі, 1-го квітня, єгипетський уряд формально відкинув економічні та політичні санкції, що їх день раніше проголосували члени Арабської Ліги проти Єгипту за те, що президент Анвар ель-Садат підписав мирний договір з Ізраїлем.

Єгипетський кабінет опрілюднив формальну заяву, в якій твердив, що санкції „нелеґальні", бо з 22-ох членів Арабської Ліги тільки 18, плюс Палестинська Визвольна Організація (ПВО), голосували за тими санкціями, а згідно з хартією Ліґи, такі рішення мусять бути одноголосні. Крім того, згадана хартія містить постанову, що Ліґа не може втручатися у внутрішні справи поодиноких членів. Речники єгипетського уряду також підкреслили, що Єгипет не був запрошений на засідання Ліґи, а натомість запрошення були вислані „деяким сторонним групам".

Як відомо, в суботу, 31-го березня, в Багдаді, Ірак, Арабська Ліґа схвалила резолюцію, що її представили міністри т. зв. „радикального бльоку" арабських держав, згідно з якою члени Ліґи зривають дипломатичні та економічні зв'язки з Єгиптом. Навіть такі „поміркованi" країни, як Саудійська Арабія та Йорданія погодилися негайно відтягнути своїх амбасадорів з Каїру, як також до місяця формально зірвати дипломатичні зв'язки, припинити всю допомогу Єгиптові, включно з постачанням нафтової ропи, як теж встановити бойкот тих єгипетських підприємств, які торгують з Ізраїлем. У додатку, Єгипет завішено в членстві Ліґи, а головну квартиру цієї організації перенесено з Каїру до Тунісу.

Спостерігачі вважають, що „поміркованi" країни погодилися на становище „радикальних", щоб вказати світові, що в арабському таборі існує єдність.

Тільки дві арабські країни, а саме: Судан і Оман, покищо підтримали єгипетсько - ізраїльський мирний договір і тому навіть не вислали своїх представників на конференцію Арабської Ліги в Багдаді.

Палестинська Визвольна Організація закликала проголосити санкції також проти Америки, зокрема встановити ембарго на експорт нафтової ропи до ЗСА, але Арабська Ліга на це не погодилася, а тільки натаврувала уряд президента Джіммі Картера за його ролю у єгипетсько-ізраїльському замиренню.

Не зважаючи на засудження політики президента Садата Арабською Ліґою, населення Єгипту в понеділок, 31-го березня, оваційно вітало президента Садата, який того дня вернувся до Каїру після підписання договору з Ізраїлем у Вашінгтоні та після коротких відвідин Західньої Німеччини. Урядові чинники подбали, щоб у привітальній церемонії взяли участь єгиптяни навіть з далеко віддалених містечок і сіл. Рішення Ліґи також не стало на перешкоді відвідинам ізраїльського прем'єр-міністра Менахема Бегіна, який прибув до Каїру в понеділок, 2-го квітня.

Розпочалась нова урядова криза в Італії, уряд Андреотті подався до димісії

Рим, Італія. — Новий уряд прем'єра Джуліо Андреотті, сформований 11 днів тому, подався до димісії, не одержавши вотуму довір'я в парляменті і тим самим створив нову урядову кризу, яку зможуть розв'язати парляментарні вибори. Після голосування в парляменті прем'єр Андреотті відбув довшу розмову з президентом Італії Сандро Пертіні в часі якої Андреотті зрезигнував зі становища прем'єра, хоч погодився разом із своїми міністрами, виконувати функцію переходового уряду, щоб дати можливість президентові переговорити з іншими лідерами політичних партій і евентуально, якщо не буде іншої розв'язки, назначити речинець нових парляментарних виборів. Якщо президент Пертіні рішиться на вибори, то італійські виборці на протязі 70-ох днів обиратимуть нову Палату Громад і Сенат. Загально передбачають, що вибори в Італії відбудуться 10-го червня ц. р. В цьому ж дні Італія й інші члени — держави Европейського Економічного Ринку обиратимуть також новий Европейський Парлямент.

Комбіновані вибори, — кажуть політичні спостерігачі, — можуть допомогти антикомуністичним політичним партіям здобути більше голосів, з огляду на те, що західньоевропейські держави підготовили вже до певної міри психологічний ґрунт для виборів до Европейського Парляменту, відкинувши всяку співпрацю з комуністами.

САЛТ II конечно потрібний для світового миру — твердить президент Картер

Вашінгтон. — Промовляючи минулої суботи, 31-го березня, під час зустрічі з учасниками конференції Американського Інституту Преси, президент Джіммі Картер твердив, що новий договір із Совєтським Союзом про обмеження стратегічної атомової зброї (САЛТ II) конечний для світового миру, підкреслюючи, що якщо Сенат ЗСА не ратифікує цей договір, то інші держави можуть розпочати продукувати атомову зброю.

Президент висловив надію, що САЛТ II буде готовий до підписання ним і совєтським лідером Леонідом Брежнєвим десь за кілька тижнів, але перестеріг, що підписання не матиме жадного значення, якщо Сенат не ратифікує цього договору. Навпаки, таке негативне рішення Сенату може значно утруднити намагання американського уряду не допустити до поширення атомової зброї, — твердив президент Картер, — бо уряди інших країн, зокрема Індії, Пакистану та Південної Африки, можуть розпочати продукцію своєї нуклеарної зброї, покликаючись на те, що Сенат ЗСА відкинув САЛТ II.

День раніше, тобто в п'ятницю, 30-го березня, Білий Дім повідомив, що виготовив „новий плян" відносно перевірки, чи Совєтський Союз не порушує бій постанов САЛТ II, бо з поваленням влади іранського шаха Мохаммеда Різи Пагглеві ЗСА втратили свої розвідувальні бази на території Ірану. Речники Білого Дому не входили в подробиці відносно „нового пляну", але з достовірних джерел інформують, що відтепер Америка поляґатиме більше на розвідувальну спроможність космічних сателітів та літаків, як теж плянує відкрити бази в інших приязних країнах, які межують із Совєтським Союзом.

Члени уряду президента Картера признали, що „новий плян" у справі перевірки виготовлений на вимогу багатьох сенаторів, зокрема демократичного сенатора Джона Гленна з Огайо, колишнього астронавта. Сенатори заявили Білому Домові, що відмовляться ратифікувати САЛТ II, якщо ЗСА не будуть спроможні перевіряти чи Москва додержується постанов договору.

Чаушеску наменував свого приятеля прем'єр-міністром уряду

Беоґрад, Юґославія. — До Беоґраду наспіли інформації, що перший секретар румунської Комуністичної партії і президент Ніколаї Чаушеску наменував свого приятеля Ілію Вердета прем'єр-міністром уряду на місце дотеперішнього прем'єра Манеа Манеску. Вердет зараховується до так званого „твердого ядра" румунської Комуністичної партії й у політиці повністю підтримує думку Чаушеску. Західні дипломати в Букарешті думають, що Вердет правдоподібно буде тепер правою рукою Чаушеску, а в випадку потреби, чи відходу від активного політичного життя, може навіть його наслідником. Ілії Вердет був перед тим першим заступником прем'єра, головою плянувальної комісії і членом Політбюра. Загально уважають, що дотеперішній прем'єр не вив'язався як слід з проблемами економіки, помимо того, що численні функціонери відповідальні за сільське господарство й індустрію були звільнені із їхніх посад і замінені молодшими спеціялістами.

Деякі дипломати східньоевропейських держав уважають, що Манеску відійшов від політичного життя на власне бажання, бо стан його здоров'я дуже погіршився. Кажуть, що він хворує на нирки. Манеску виконував функцію прем'єра 5 років. У тому часі відбулось бодай три чистки в рядах партії, але він зумів захоронити себе може тому, що вважався спеціялістом від економіки. Остання чистка в румунській Компартії відбулась недавно у зв'язку з утечею високого старшини румунської таємної поліції до ЗСА. Тоді були звільнені зі своїх становищ більше як половина міністрів в кабінеті Манеску.

Вердет належить до молодшої генерації і також вважається економічним спеціялістом. Його позиція, пов'язана з приятельством Чаушеску, є набагато сильнішою від позиції Манеску. Закордонні дипломати стверджують однак, що Вердет не повинен бати цікавитися становищем президента, бо його може стрінути доля Манеску і його попередників.

Колишній іранський прем'єр Бахтіяр живе у Франції

Клермонт-Ферранд, Франція. — Колишній іранський прем'єр-міністер Шахпур Бахтіяр, якого на той пост призначив шах Мохаммед Різа Пагглеві перед своїм виїздом за кордон в січні ц. р., тепер живе у Франції, а не ховається в самому Ірані перед новим урядом прем'єра Мегді Базаргана та мусульманським провідником Аятоллою Хомейні, як це раніше думали.

Бахтіяр протягом років гостро виступав проти політики шаха Пагглеві, а після повернення Аятолли Хомейні з екзилю до Ірану та встановлення нового уряду мусів переховуватися, бо йому загрожували арештом. Він, як тепер виявилося, втік до Франції, де живе його син. Звідтіля недавно натаврував новий іранський режим, закидаючи мусульманському провідникові Хомейні, що на місце старої диктатури шаха Пагглеві „встановив нову диктатуру", стараючись завернути Іран до часів середньовіччя і замість демократичної політичної системи встановити „теократію".

Колишній прем'єр, теперішнє місце замешкання якого із зрозумілих причин не є відоме, але, правдоподібно, це місцевість в території французьких Альп, в кінці березня переслав пресовому агентству „Ажанс Франс-Пресс" вищезгадані оскарження проти нового іранського режиму, додаючи, що той режим „замість сподіваної свободи, приніс Іранові нові переслідування, хаос та знищену економіку".

Як вже інформовано, в Ірані в кінці минулого тижня відбувся референдум, яким населення схвалило встановити „ісламську республіку", замість дотеперішньої монархії.

ФРАНЦІЯ ПРОДАЄ ПАКИСТАНОВІ 32 МОДЕРНІ ЛІТАКИ

Ісламабад, Пакистан. — Франція погодилась продати Пакистанові 32 модерні джетові літаки типу „Міраж" на загальну суму 330 мільйонів долярів.

Як відомо, подібні літаки Пакистан старався закупити в ЗСА, але Білий Дім не дав згоди на продаж. Новий закуп піднесе загальне число модерних літаків Пакистану до 96.

Мгр Р. Дяків переобраний на голову Відділів УНС Округи Вілкс Бері

Едвардсвилл, Па. (с. г.). — Тут в залі УКЦеркви св. Володимира у суботу, 24-го березня цього року відбулися чергові Річні Збори Окружного Комітету Вілкс Берської Округи УНСоюзу, яка об'єднує 9 Відділів із 700 членами.

Наради відкрив і ними, на прохання зібраних, проводив голова мгр Роман Дяків, а обов'язки писаря виконував Василь Стефурин. Відкриваючи наради мгр Роман Дяків привітав на залі представників відділових Управ, а також союзового організатора Степана Гавриша.

Згідно принятого порядку, протокол з попередніх Зборів відчитав секретар Василь Стефурин, що його присутні одобрили без поправок, а відтак приступлено до звітів членів Управи. Обширний звіт про працю цілости Округи склав голова мгр Р. Дяків. Він поінформував про його участь у 29-ій Конвенції УНСоюзу, про відбутий дводенний Фестиваль в днях 10-го і 11-го червня 1978 року на оселі ім. Олега Ольжича в Лігайтоні, Па., присвячений ювілеям 85-річчя „Свободи", 45-річ-

Мгр Роман Дяків

(Закінчення на стор. 7)

У Ню Йорку проходить виставка скульптур Петра Капшученка

Ню Йорк. — Тут від 1-го до 8-го квітня в залі „Атріюм" в Ситікорп Сентер при 153 Схід 53-тя вулиця, біля Лексінгтон евеню, проходить виставка скульптур Петра Капшученка, який тепер живе у Філядельфії. Всі експонати на виставці — це з приватної колекції п-ва А. Мельничуків із Брустеру, Н. Й. Виставка відкрита кожного дня від 9-ої год. ранку до 10-ої вечора. Вступ на виставку вільний.

Петро Капшученко народився в Україні в 1915-му році, мистецтво студіював у відомих школах країн Східньої Европи. Відтак жив у Західній Німеччині та Арґентині, де його скульптура здобула дуже позитивну оцінку багатьох мистецьких критиків.

Переїхавши до ЗСА, Петро Капшученко поселився у Філядельфії. Впродовж останніх кількох років мав виставки в багатьох містах східнього побережжя Америки, наприклад, в Музеях Красного Мистецтва в Спрінгфілді, Массачусетс та Геґерставні, Меріленд.

УНС З НАГОДИ СВОГО 85-РІЧЧЯ СПОНЗОРУВАЛИ ПЛАВАЦЬКІ ЗМАГАННЯ ДЕЛЕҐАТУРИ УСЦАК- СХІД

Мейплвуд, Н. Дж. (О.Т.) Дня 31-го березня 1979 року тут в закритому басейні середньої школи Колюмбія, відбулися перші плавацькі змагання делеґатури УСЦАК-Схід, що їх з нагоди свого 85-річчя, вповні спонзорував Український Народний Союз. Присутня на цих змаганнях була заступниця головного предсідника УНС, п-і Марія Душник, яка в короткому слові при офіційному відкритті, поінформувала учасників, батьків і глядачів про цю велику братську Установу, що усіми можливими засобами сприяє організованій українській молоді і зокрема її спортовій діяльності.

Церемоніялом відкриття цих плавацьких змагань, що в них взяло участь 26 учасників з кількох Стейтів, провадив ланковий плавання УСЦАК д-р Роман Слиж. Переможцями в окремих конкуренціях вийшли: дівчата (11-12 років вільним стилем 25 ярдів) Р. Кушнір (Пласт) 14.1, В. Войтович (Пласт) 24.0. (11-12 років 50 ярдів довільним) Р. Кушнір — 31.8 і В. Войтович — 56.8.

Обидві ці змагунки здобули теж перемоги в 25-ти ярдах грудним стилем, відповідно 17.9 і 34.6.

Юначки 13-14 років, 50 ярдів вільним стилем — К. Білон — 41.7.

Юначки (13-14 років, 100 ярдів змінним) А. Білон (КЛК) — 1.32.2.

Ця ж змагунка перемогла на 50-ти ярдах в грудному стилі — 34.1.

Юначки (15 років і вище, 50 ярдів вільним стилем) Д. Качмарчик (Ч. Січ) — 30.2, Н. Білон (КЛК) — 33.3.

Юначки (15 років і вище, 100 ярдів грудним) Н. Білон (КЛК) — 1.34.7, К. Білон (КЛК) — 1.35.7.

Юначки (15 років і вище,

(Закінчення на стор. 8)

Пані Марія Душник процає учасників змагань.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

РЕДАГУЄ КОЛЕҐІЯ У СКЛАДІ (поазбучно): Любов Коленська, Володимир Левенець, Зенон Снилик, Василь Тершаковець і Євген Федоренко (тепер виконуючий обов'язки голови Колеґії).

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 25¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Ще одна помилка

Світова преса й інші засоби масової інформації повідомили в четвер, 29-го березня ц. р., що у приміщеннях американської амбасади в Москві загинув у невияснених обставинах, правдоподібно, від розриву бомби, молодий 27-річний совєтський моряк Юрій М. Власенко. Увійшовши в товаристві службовця амбасади Роберта В. Прінгела до будинку, бо, як відомо, совєтським громадянам суворо забороняється заходити до закордонних амбасад, молодий моряк заявив працівникам амбасади ЗСА, що він „не любить Леоніда І. Брежнєва" й бажає виїхати до З'єднаних Стейтів Америки. У випадку відмови чи негативного полагодження його прохання, моряк погрожував зірвати себе прикріпленою до тіла бомбою.

Ніхто, як довідуємося з пізніших вияснень американського амбасадора Малколма Туна, не старався вислухати його прохання. Не допомагали також його вияснення, що він „дисидент" і що йому остогидла совєтська система. На місце випадку була покликана речниками амбасади совєтська міліція, якій, як знову ж таки дізнаємося з опису цього випадку американськими кореспондентами, чинники амбасади дали вільну руку й навіть не залишили в кімнаті свідка під час ведення переговорів совєтських поліційних представників з молодим моряком, як це підтверджує заява Малкома Туна про те, що службовці амбасади почули тільки сильні звуки, подібні до пострілів з пістоля, після чого моряка винесли на ношах до амбулянсу й повезли, мовляв, до шпиталю. Совєтські справники повідомили потім американську амбасаду, що моряк загинув від розриву бомби по дорозі до шпиталю. Згодом „Ройтерс" інформував, що Власенко, правдоподібно, був підстрелений двома кулями з пістоля ще перед вибухом бомби.

Хто може підтвердити обставини смерти молодої людини, яка шукала можливости покинути тюрму народів? Чому в таких випадках була покликана совєтська міліція? Чому не залишено американських свідків під час розмов і переговорів з моряком? Чи дійсно він загинув від власної бомби? І на останку, чому американські відповідальні чинники так поставилися до людини, котра, правдоподібно, розпачливо шукала виходу з того становища і шляхів у вільний світ? Ці й інші питання, мабуть, назавжди залишаться таємницею совєтських душогубів, які матимуть на совісті ще одну невинно закатовану жертву.

Багато про це могли б розповісти жертви американських помилок Сімас Кудірка і йому подібні — шукачі рискованих шляхів на Захід, до вільних країн світу, які, як свідчить ще один випадок в американській амбасаді, не збагнули ще до основ московської вбивчої системи, системи терору, концтаборів, психіятричних заведень, переслідувань, непошанування прав людини тощо. Наглядним доказом здичавіння цієї системи може послужити той факт, що комуно-московські диктатори, вбивши людину, осудили за це вбивство представників З'єднаних Стейтів Америки, бо, мовляв, якщо американці не запросили б совєтського моряка до амбасади, було б не дійшло до цього інциденту. Орган Верховної Ради СССР газета „Ізвестія" цинічно наголошує, що цей інцидент повинен „служити пересторогою на майбутнє".

Немає сумніву, що Державний департамент ЗСА повинен, розглянувши цілість справи, дати якесь вияснення американському народові і посередньо представникам поневолених Москвою народів, які вірять у високі ідеали ЗСА і шукають захисту в країні свободи. Поступування амбасадора Туна нанесло чимало шкод престижеві ЗСА за кордоном, зокрема в СССР, і тому цього випадку не можна обійти мовчанкою.

Д-р Данило Міршук

ПЕРЕЯСЛАВ І ДІЙСНІСТЬ

[1]

Чому Переяслав? Та саме тепер 1979 року в совєтській імперії розпочалась пропагандивна кампанія узаконення „возз'єднання" України з „Росією; саме тепер „раби отечества чужого" в Україні розгоjudують облудну пропаганду з нагоди 325 років „возз'єднання". І тому ця стаття ставить своїм завданням довести на історичних фактах не „возз'єднання" України з Московією, а окупацію України та систематичну русифікацію, кінцевою метою якої є повна асиміляція української нації чисельно більшою імперіялістичною нацією — російською.

Парадоксально, але факт, що найбільший тиск на „злиття націй" в СССР стався в історичну епоху, коли в наслідок розвитку духової культури і цивілізації пробудились недорозвинені колоніяльні народи, які здебільшого втратили національну мову, та все ж створили самостійні держави чорного материка Африки та жовтого Азії, підтримані насамперед Москвою. В їхньому національному відродженні немалу ролю відограла також Друга світова війна. Та війна була нищівна, найжахливіша з усіх попередніх війн, але в своєму висліді породила нові ідеї й створила нову географічну карту світу. Одначе в парі з колосальним переважно технологічним веселюдським прогресом, як його антипод зберігається деспотична й імперіялістична Росія, прикрита фальшивою вивіскою СССР, яка тримає терором централістичної влади Москви десятки народів у колоніяльній залежності. А серед них: Україна, Білорусь, народи Кавказу, центральної Азії та Прибалтики.

Про Україну народи світу знають із сивої давнини. Цієї грецький письменник-історик в „Історії греко-перських війн" (485-425 рр. до Р.Хр.) згадує про українську землю і нарід на північ від Чорного моря, називаючи той нарід Скитами. Відомо з історичних джерел, що Скитів остаточно розбили Сармати, які прийшли з-за Дону. Але після Р.Х. Сарматів витиснули з України Алани, а в 166 року після Р.Х. на українські землі прийшли з півночі Готи, за яких почався розвиток мистецтва серед місцевого населення над Чорним морем. Та й Готи не втрималися на українських землях, бо 375 року їх витиснули за Дунай Гуни — нарід алтійського походження. За Гунами на українські степи прийшла болгарська орда, та вона була витиснена за Дунай 568 року Аварами.

Отже, сучасні українські землі були ареною битв і переходів багатьох азійських племен. Не зважаючи на потік чужих народностей через українські землі протягом кількох сторіч, в Україні було й залишилося тубільне населення, яке в силу обставин частково вимішувалось із зайдами.

Грецькі історики згадують плем'я Антів в Україні й ототожнюють його з Скитами, але проф. В. Щербаківський у праці „Формування української нації" пише, що під „Антами треба розуміти українські хліборобські племена, які в уявленні грецьких письменників об'єднувались під одним ім'ям Антів... Анти говорили мовою слов'ян і жили в області між Дністром і Доном. А це показує, що в 6 і 7 віках на Україні панувала мова слов'янська і ця слов'янська мова мусіла вже бути одночасно й українською".[1]

Російські історики й академік Михайло Грушевський сходяться в тому, що розселення слов'ян в Україні пішло з Карпат. Також вони доводять, що в наслідок природних катаклізмів чи військових подій азійських племен населення придніпров'я втікало в гірські сховища і, перетривавши несприятливі часи, знову розселювалось над ріками сучасної України і зберігало власну ідентичність.

Залежно від того з якої концепції підходити до вивчення старовини, то й автори відповідно їхніх національних інтересів мотивують концепцію, яка покривається їхніми ідеологічно-політичними твердженнями. В наслідок кількасторічного бездержавного існування українського народу польська та російська історографічні науки не залишили місця в історії українського народу. Російський ліберальний історик передреволюційних часів В. О. Ключевський у восьмитомовому курсі історії Росії, у вивченні українських земель виходить із концепції російського імперіялізму і тому українські землі вважає загарбаними Росією.

Академік Михайло Грушевський до вивчення історії Східньої Европи підходить об'єктивно. Після дослідження історичних документів грецьких, арабських, російських та частково українських (які ще не були знищені Москвою), він створив нову схему історії східньоевропейських народів, яка заперечує московських фальсифікаторів. За це ж провідна верства російської імперії, як дореволюційна так і сучасна, заборонила наукові праці М. Грушевського в СССР, назвавши його праці буржуазно-націоналістичними.

(Продовження буде)

Використана література:
1. В. Щербаківський. *Формування української нації.* Прага, 1941, ст. 116.

Л. Рихтицький

ВИБУХ ІСЛЯМСЬКОГО ВУЛКАНУ

[1]

До вулканічного, вибухового характеру нашої епохи в останній відносно час долучився новий елемент, новий не за своїм постанням, але за своїм несподіваним, майже революційним духовим оновленням, яке заскочило не тільки в західній і східній світи — але навіть самих його визнавців. Це — іслям. Віра, яку започаткував своїми діями Могаммед (Магомет) і якої історичний початок датується роком 622, тобто подорожжю Могаммеда з Мекки до Медини, чи радше його втечі перед ворогами його нової віри, поширилася блискавично між арабами і бедуїнами Північної Африки, Арабії та Близького Сходу. Згодом, коли битвою під Турс у Франції, король Карло Молот в 732 році стримав її поширення через Еспанію в Західню Европу, вона звернулася лицем до Сходу, здобувши там передусім тодішню Персію (Іран) а дальші тюркосько-татарські народи Центральної Азії. Нині ця віра нараховує понад 700 мільйонів визнавців, в більшості фанатичних прихильників простої релігійної філософії, яка своїм головним ствердженням, що є тільки один Бог і Могаммед є Його пророком", та своїми законами, які майже військовою дисципліною керують всім практичним життям її визнавців, включно з політичною настановою „око за око, зуб за зуб" — стала поважним фактором політичної дійсности незвичайно емоційного світу, на терені якого збігається не тільки комунікаційні вузли, але й економічні та великодержавні інтереси всіх світових потуг, тобто Америки, Совєтського Союзу, Китаю, Японії та потуг Західньої Европи. Самого цього факту вистачає, щоб усвідомити важливість цього простору, до якого в травні 1948 року долучився із всіми своїми місцевими та світовими проблемами фактор постання держави жидів — Ізраїля.

Історія ісляму — це історія кривавих воєн і загарбань, історія кривавого навертання силою на ісламську віру навіть чорних племен Північної Африки. Історія, яка відбилася і на житті українського народу з хвилиною татарсько-монгольського наїзду. Цей наїзд спричинив падіння української княжо-королівської держави та довговічний конфлікт із кримськими татарами і османською турецькою імперією, яким щойно українське запорізьке козацтво підтяло крила і у важкій боротьбі, при безчисленних жертвах з обидвох боків встановило життьовий простір українського народу над Чорним морем менш-більш у межах колишньої, монархічної України.

Останній великий, історичний зрив ісляму наступив минулого сторіччя, коли один з його провідників в Судані прибрав собі символічне в ісламських віруваних ім'я Магді. В 1881 році він розпочав збройне повстання проти англійських впливів в цьому районі світу, розбивши жорстоко англійські експедиційні війська та їх єгипетських союзників, зокрема в прославленій битві за Хартум, де згинув англійський генерал Гордон. Повстання Могаммеда Агмеда-Магді закінчилося його смертю в 1885 році, але символіка і романтика цього зриву тільки скріпила політичну свідомість ісламського світу, в якому релігія, раса, національність і державність творять спільний конгльомерат, небезпечний своїм емоційним, фанатичним вістрям у кожній світовій ситуації, а зокрема тепер, коли в цьому районі схрестилися інтереси двох протилежних світів: вільного Заходу і совєтського Сходу.

Не треба було довго чекати, щоб нові політичні течії нашого часу знайшли свій відгук серед визнавців ісляму. І хоч історичний розвиток створив аж 57 держав, в яких живуть більшістю мусліми, або мусулмани, для ісламського духа ці державні кордони не є нічим більше, як тільки наперовими обмеженнями, понад які сягає свідомість приналежности до ісламського світу так сильно, що об'єднання ісламських інтересів для якоїсь окресленої цілі є абсолютною можливістю. Власне сьогодні ми є свідком такого руху, який в Пакистані та Ірані довів до повного вибуху релігійних емоцій, спрямованих проти всього що чуже ісламові, насамперед проти впливів західнього світу в ділянці культури політики і релігії. Трудно не запримітити, що каталізатором нового революційного оновлення ісламського світу у великій мірі став Ізраїль. Його історичне постання стало причиною вже чотирьох воєн між ним і його арабськими сусідами, довело до насильного всунення трьох мільйонів арабів з території зайнятої Ізраїлем і тим самим до створення так званого палестинського питання. Це встелило шлях Совєтському Союзові до великих впливів в цьому районі, коли Москва станула по стороні арабів, допомагаючи їм модерною зброєю та технологією встоятись перед ударами малої, але незвичайно сильної жидівської держави. Силою економічних і емоційних факторів Америка станула по стороні Ізраїля, з тим, однак, що вона старається втримати теж свої впливи серед арабів зокрема того району, де находиться потрібна Америці нафта.

[Продовження буде]

ТРИБУНА У. Н. СОЮЗУ

ЧАСОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Як було вже подано в одній з попередніх статтей, є чотири роди підставового життьового забезпечення:

1. Часове забезпечення
2. Забезпечення на ціле життя.
3. Життьове забезпечення із визначеним часом плачення вкладок
4. Вивінувальне забезпечення.

Усі інші забезпечення є комбінацією повищих чотирьох родів забезпечення. Згадані роди грамот забезпечують на випадок смерти, але вони дуже різняться між собою висотою вкладок, бо чим більша є можливість ощаджування на грамоті (коли на грамоті нагромаджується більша грошова резерва), тим вища є за неї вкладка.

Часове забезпечення не передбачає передчасного сгрошевлення грамоти; з огляду на це вкладки за нього є найнижчі, що й робить його найбільш популярним забезпеченням для молодих родин на час, коли голова родини та члени його родини найбільше потребують високого забезпечення, зокрема у випадку передчасної смерти голови родини. Потреба забезпечення для вдови і дітей змушує чоловіка, який має обмежені доходи, набути того роду забезпечення. Він може набути найвищу суму забезпечення за найнижчу вкладку.

Часове забезпечення — це в дійсності життьове забезпечення. Якщо забезпечений не помре в часі важливости грамоти, він не одержує ніякого звороту. Але спадкоємець одержить виплату повної суми забезпечення.

Про це вже була мова в одній з наших попередніх статтей на союзові теми, де цей рід забезпечення названо „готовим спадком". Забезпечення є важливе від хвилини, коли УНСоюз прийме першу вкладку від члена, бо тоді він зобов'язується виплатити спадкоємцеві забезпеченого члена повну суму забезпечення у випадку його передчасної смерти. Навіть якщо б член заплатив вкладки тільки за рік, пів року, чи навіть чверть року і зразу після того помер, він забезпечив свою родину на повну суму грамоти.

Грамота часового забезпечення не дає можливости ощаджування, вона дає тільки забезпечення і тому вкладки за неї нижчі, як за інші роди забезпечення.

З огляду на це доцільно, щоб особи, маєткові засоби яких є обмежені, але які потребують забезпечення, набули часове забезпечення в можливо наймолодшому віці, бо вкладки є тим вищі, чим вищий вік забезпеченого в часі, коли він його набуває. Статистика виказує, що з віком людини зростає риск смерти.

Розгляньмо роди часового забезпечення, які можна набути в Українському Народному Союзі.

Для дорослих УНСоюз має дві кляси часового забезпечення — п'ятирічну грамоту Т-5 і десятирічну Т-10, які запевняють виплату повної суми забезпечення у випадку, коли смерть наступить в часі важливости грамоти. Вкладки платиться на протязі п'ятьох, зглядно десятьох років, або до властивої смерти члена. Грамоти видається у віці 11 до 55 років члена на суми 5,000 долярів або більше.

Порівняймо річні вкладки цього дешевого часового забезпечення. У віці 30 років, за забезпечення п'ятирічною грамотою Т-5 на суму $10,000 вкладка виносить $60.20 річно, а за забезпечення десятирічною грамотою Т-10 на суму $10,000 вкладка виносить $63.30 річно. Від заплачених вкладок за обидві кляси грамот одержите річну дивиденду в сумі $10.00, що самозрозуміло зменшує вкладки.

Якщо б ви хотіли взяти ще додаткове подвійне забезпечення на випадок акцидентової смерти, вкладка виноситиме $7.70 більше річно від кожної кляси часового забезпечення. За додаткову вкладку $7.70 річно ви подвоюєте суму свого забезпечення.

Часове забезпечення у клясі Т-5 чи Т-10 є корисне ще й тим, що воно може бути кожночасно, на бажання члена, змінене на всякі інші роди забезпечення, тобто на такі, які видав УНСоюз в часі видачі грамот часового забезпечення, без окремої лікарської перевірки. Це є дуже важливе для члена, який вміжчасі, коли вже набув грамоту часового забезпечення в 5 чи 10 років, захворів і з тієї причини не міг би бути окремо забезпечений.

Часова грамота УНСоюзу Т-5 і Т-10 з її високою сумою забезпечення і найнижчою вкладкою не може рівнятися ні з яким іншим родом забезпечення. Чи ж цей рід забезпечення не промовляє до Вас своєю високою вартістю саме тепер, коли ваші заробітки ще не є достатні? Не зволікайте! Ще сьогодні набудьте в УНСоюзі цей рід забезпечення!

Запитаєте ЧОМУ?

Перш за все тому, що ніде не знайдете нижчих вкладок.

А друга, дуже важлива причина, це те, що з хвилиною, коли забезпечите себе грамотою УНСоюзу Т-5 чи Т-10, станете часом тиною нашого „Кореня" — станете членом нашої 87,000-ої Братської Родини, станете співвласником $43,000,999-го майна, співучасником програми, яка має на меті допомагати членам Союзу, українським організаціям, церквам і громадам. Ваше членство в УНСоюзі у великій мірі допоможе у виданні єдиного у вільному світі щоденника „Свобода", „Українського Тижневика" та „Веселки" як також у приділенні стипендій для потребуючих дітей наших членів, у допомозі всьому тому, що нам дороге, що представляє нашу українську справу, справу, яку навчили нас батьки любити і їй допомагати.

Не чекайте! Приєднайтесь до нас у 85-річчя нашого існування і в той спосіб допоможіть спільно відсвяткувати наш Ювілей.

Д-р О. М. Рижій

УКРАЇНА КОЛИСКОЮ МОДЕРНОЇ ЛЮДИНИ

„Треба нам шукати початків модерної людини в Україні (...південній Росії...)" — твердить Бернард Вандермерш, археолог Паризького університету. Цю нову багатонадійну гіпотезу широко дискутували вчені пару тижнів тому, під час 1979 Річної „Луїс Лікей Пропам'ятної Лекції", що проходила в Сан Франсіско.

Це нове твердження французького вченого про те, що вже в Україні зродилася раса, що поступово згодом дозріла і дала початок модерній людині, скристалізувалося в нього на підставі нових археологічних розкопів, що їх проведено в Европі, Ізраїлю та на Середньому Сході.

Річ в тому, що давніші розшуки в Европі показали, що близько 35.000 років тому населення Европи нагло змінилось. Примітивна неандертальська раса людей зникла з Европи, а на її місце появилась, начебто з нічого, раса модерних мешканців на багато більше фізіологічно зближених до теперішньої людини. Її називають расою кроманьйонських людей.

Бернард Вандермерш описував в Сан Франсіско висліди своїх найновіших розкопів, які доказують те, що ця, більше модерна за Неандерталя т. зв. кроманьйонська людина, зайшла в Европу з Середнього Сходу. На доказ цього він викопав в Ізраїлі, коло Назарету, шістнадцять кістяків, що їх вік датується 50 до 70 тисяч років тому назад, які мають багато модернішу характеристику укладу мозгової чашки та костей, що її виявляли люди неандертальської раси, але які ще не дійшли до еволюційного рівня розвитку кроманьйонської людини. Цей французький археолог разом із археологом Каліфорнійського університету в Берклі Ф. Клярком Гевелом, називають цей нововідкритий рід людини „протокроманьйонською расою". Нова теорія цих двох учених твердить, що одна вітка неандертальців, що жили в Европі, помандрувала сто тисяч років тому на Середній Схід, коли кроманьйонська раса жила частинно на Середньому Сході, і примандрувала звідти в Европу під час льодової доби.

Якраз майбутні розшуки за предками нововнайденої протокроманьйонської людини, що знову неначе з нічого появляється на Середньому Сході, доводять цих двох учених до висновків, що її первісні початки повинні бути приховані в Україні. Коли б там справді вдалося викопати кістні та житлові докази, тоді саме Україна стала б колискою зародка модерної людини в Европі і можливо в цілому культурному світі.

До сьогодні ніхто не знає причини, чому менш розвинена неандертальська людина зникла з поверхні землі хоча знаряддя, що вона їх вживала були спочатку подібні до знаряддя нововідкритої протокроманьйонської людини. Докладніші розкопи показують цілком гладкий і поступовий перехід одної культури в другу помимо того, що несподівано й нагло один расовий характер мешканців заміняється другим. Загадкою остається факт, чому немає ознак, що неандертальська й протокроманьйонська раси воювали проти себе, що вони один одного зустрічали, або що вони зі собою співжили.

Які частини світу видали зі себе перед-неандертальських людиноподібних предків модерної людини? Парадоксально про них археологи знають з розкопів більше, чим про модерну протолюдину. Найстарший знайденим сполучником між „гомо еректус" з перед мільйона років, та „гомо сапієнс" (до якого належать неандертальська й кроманьйонська людина) — це кістяки, що їх знайдено в Ізраїлю. Їхній вік становить біля 800.000 років, але вчені все ще дискутують про їхню характеристику. Виконано також кісткові залишки віком біля 500.000 років, чим доказується повільний перехід від „гомо еректус" до „гомо сапієнс". Вони були знайдені в печерах Петральона в Греції, а також в Англії, Франції, Еспанії, Німеччині та Етіопії в Африці. Розвиток мозгових чашок та костей показує дуже переконливий поступовий розвиток та удосконалення, які ще не доходять до рівня розвитку неандертальської людини.

Розкопи потверджують також, що 300.000 років тому людиноподібні раси („гомінідн") замешкували вже цілу Европу та південну частину Британських островів. На підставі студій тих залишків видно дуже ясно, що вони вули предтечею пізнішої неандертальської раси. Близько 35.000 років тому неандертальська людина нагло і без наявної причини щезає з Европи. Так само несподівано і без сліду кістяків його менше досконалих предків з'являється перша европейська кроманьйонська людина. (Теперішня модерна людина належить до раси „гомо сапієнс сапієнс").

Досі ніхто з учених не зумів дати відповіді на питання: звідки з'явилася в Европі кроманьйонська людина? Отже, коли на конференції в Сан Франсіско, цього року, впало блискавкою припущення, що модерна людина зайшла в Західню Европу з України — це твердження стало переломовим та сенсаційним.

Нашим українським археологам, яким вдалося так успішно ще недавно відкрити недерев'яні, камінні залишки поселень під старовинним дерев'яним Києвом, залишилося доказати розкопами, що теорія французьких і американських археологів та антропологів є правильною.

Тоді сповняться думки нашого великого археолога проф. Ярослава Пастернака, що в 1961 році писав в „Археології України" такі віщі слова: „Племена кроманьйонської (оріньяцької) раси довгі роки жили в Україні, поширюючи звідси майже на цілу Европу свої расові прикмети та культуру".

Папа засуджує тероризм

Ватикан. — Папа Іван Павло II засудив форми будь-якого терору, кажучи, що останні терористичні випадки і кримінальні акти в Римі, Лондоні, Голляндії та Еспанії, спричинили йому багато прикрости і болю.

Говорячи до паломників, які 100,000-ою масою зібрались на площі св. Петра в Римі, щоб одержати папське благословення, Папа не згадував прізвищ останніх жерт тероризму, але ватиканські чинники пізніше пояснили, що Святіший Отець мав на увазі британського амбасадора до Голляндії Річарда Сайкса, вбитого невідомими терористами, члена британського парляменту з Консервативної партії Айрея Гіві, замордованого Ірляндською Республіканською Армією і провідного члена італійської Християнсько-демократичної партії Італо Шеттіні, а також колишнього посадника міста Більбао в Еспанії підстреленого баскськими націоналістами. „Я хочу висловити мій глибокий жаль, — заявив Голова Католицької Церкви, — з приводу цих ланцюгових убивств, які ображають гідність людини. Я молюся, щоб кожний зрозумів, що не через ненависть і вбивства можна творити добре процвітуюче суспільство", підкреслив в кінці своєї проповіді Папа Іван Павло II, турбуючись останніми випадками злочинних убивств

Балтиморська газета позитивно оцінює праці українського мистця В. Палійчука

В. Палійчук — „Вітряк у далині"

Балтимор, Мериленд. — У балтиморській газеті „Нюз Амерікен", дня 11-го березня ц. р., поміщено рецензію кореспондента цієї газети Р. П. Гарріса п. з. „Вгляд у світ мрій Василя Палійчука". Кореспондент спершу накреслює сильветку цього маляра та подає оцінку його 54-ох мистецьких праць — акварель, олій та скульптур, тут на виставці у Гоффберґер ґалерії. Цикл своїх акварель В. Палійчук назвав „Схід сонця — захід сонця".

Р. П. Гарріс, пишучи про життя В. Палійчука зазначує, що хоча мистець ввесь свій дорослий вік перевів у Балтиморі — в його пам'яті незвичайно живі спогади з його дитячих років, з його рідної землі, що й висловлює він у своїх картинах, а зокрема у згаданому циклі акварель. Нав'язуючи до країни походження В. Палійчука, кореспондент пише, що мистець під час інтерв'ю з ним заявив, щоб не мішати країни його походження — України з Росією, проти цього він категорично протестує, як зрештою й інші українці. В. Палійчук при тому також між іншим розповів, що в цілому світі є 50 мільйонів українців. Р. П. Гарріс у своїй статті твердить, що про Україну він не почув вперше від В. Палійчука, бож до цього часу українська балтиморська громада радо служила йому інформаціями, коли йому приходилось писати на етнічні теми. Пишучи про українську балтиморську громаду, Р. П. Гарріс зазначує, що у Балтиморі існує відома балетна група — Український балет, яку, завдяки його похвальній рецензії, запросив виступати у себе місцевий Ліричний Театр. У своїй рецензії кореспондент також згадує про Василя Авраменка, славного українського балетмайстра, який свого часу виступав у Балтиморі в Українському Балеті.

В. П. Гаррісон підкреслює,що дуже важливим фактом, навіть для самої мистецької творчости В. Палійчука іни свого походження, бож ця нерозривність з його рідною землею, хоча б і в спогадах, надає його картинам „глибший містичний змисл особистої спадщини", українськість якого проявилась зокрема у його 14-ох акварелях, як, наприклад, „Карпатський волоський горіх", „Ліс високо вгорі" та інші декоративні образи з цією ж українською таємною містикою. На образі „Голокост понад Києвом" — змальований тут спогад із страхіття війни. У картинах В. Палійчука, — пише рецензент, — слідна також японська тематика та віддзеркалені переживання із в'єтнамської війни, учасником якої він був. 15 олій В. Палійчука, на думку Р. П. Гарріса, — в дечому нагадують Марка Шагаля.

На виставці теж знаходиться 11 скульптур цього мистця, деякі з них різьблені у рожевому алябастрі. Є тут рівнож праці з бронзи, гіпсу і керамічні роботи. Р. П. Гарріс каже, що ці скульптури є „правдивою скульптурою", а не „сміттям", як це часто буває у сучасних скульпторів-модерністів.

Ширші Сходини ФКУ в Сиракюзах

У неділю, 10-го грудня ц.р., в Сиракюзах, Н.Й., в Українському Народному Домі, нашвидку зорганізовано Ширші Сходини членів Фонду Катедри Українознавства і громадянства з ініціятиви двох членів Головної Екзекутиви ФКУ — інж. Василя Лагошняка і мґр Орисі Лагошняк із Клівленду.

Місцевий Комітет ФКУ протягом одного дня телефонічно запросив до участи 118 дотеперішніх платників ФКУ, а місцеві парохи наших церков — о. шамб. Василь Середович в УКЦ-ві та о. Іван Данилевич в УПЦ-ві повідомили про це загал громадянства під час ранніх Богослужб. Вислід цієї короткої підготови був дуже задовільний, бо у сходинах узяло участь приблизно півсотні громадян.

На сходинах виголосили короткі доповіді мґр Орися Лагошняк на тему: „Чому потрібний Український Науковий Інститут у Гарвардському Університеті (УНІГУ), а інж. Василь Лагошняк — на тему: „На половині дороги зупинитись не сміємо!"

Доповідачі — обоє загально відомі ентузіясти повного проєкту осередку українознавчих студій на Гарвардському університеті — старались передати свій ентузіязм слухачам, ствердивши, що тільки українська еміграція має змогу дбати про українську науку, бо в підневільній Україні про неї зовсім не дбають, або її зовсім викривлюють і допасовують до своїх окупантсько-імперських потреб, та що розвиток вільної української науки потребує постійних матеріяльних засобів, а зокрема потребує їх негайно УНІГУ, до фундації якого потрібно ще тричверти мільйона долярів, що їх згідно із домовою з університетом треба вплатити до дня 60-річчя Соборности Українських Земель у 1979-му році.

На заклик інж. Лагошняка відразу перейдено від слів до діл і переведено збірку вплат, яка в ґотівці дала загальну суму 1,030.- долярів, а в декляраціях 650 дол.

Ґотівкою склали: 500 дол. — д-р Олександер Ґудзяк; по 100 дол. — д-р Ілярій Домбчевський, мґр Михайло Рубич, Матвій Шкорута і Степан Грицик: 60 дол. — Іван Полівчак; 50 дол. — Володимир Смага; 20 дол. — Михайло Качмар.

Задеклярували по 100 дол. — проф. д-р Микола Богатюк, Михайло Микитин, Іван Пиндус, Іван Волошин, Євген Бішко і Леонід й Ірина Ємець; по 50 дол. — інж. Григорій Коваленко.

Суми невеликі та їх небагато, проте сиракюзькі українці не відстають під оглядом жертвенности на наші національні потреби. Справа, одначе, у тому, що завжди жертвують одні і ті самі жертводавці.

Щойно, коли забракло дальших зголошень до вплат, почались запити до доповідачів. Вони виявили велике зацікавлення розвитком українознавчих студій у цьому престижевому університеті. Були теж деякі критичні зауваження відносно організації катедр українських дисциплін, видавничої наукової діяльности, а навіть піднесено проблему встановлення обов'язуючого правопису.

На всі запити давали вичерпні відповіді доповідачі. Однак, на ширшу дискусію порушених проблем не вистачило часу, по двох бо годинах треба було звільнити залю на інше зібрання.

М.Л.

Відбулися Збори Ради Директорів АВПН

У готелі „Білтмор" 4-го лютого 1979 року відбулися збори членів Ради директорів організації Американці за Визволення Поневолених націй (АВПН), в яких взяли участь представники різних народів від українців, білорусів, евреїв, латвійців, болгарів, литовців, грузинів, мадярів, північного Кавказу, татар та інших а також від приятелів американців. Присутніх було 32 особи; зборами керувала Президія в складі голови АВПН д-р Валентина Калиник і заступники голови Раїса Станкевич і Любомир Іванов.

Згідно з повісткою нарад, заслухано інформацію керівника новозаснованого видавництва „Російські проблеми" ред. Іосіфа Гурвіча і секретаря В-ва Ірину Ріхтер про друк російською мовою місячника „Факти і мислі" в Ню Йорку і вже висилається шосте число — понад тисячу примірників на адреси російським організаціям, установам, церквам, редакціям газет і журналів та окремим російським діячам старої і нової еміграції.

Своїм змістом місячник у першу чергу приділяє увагу національному питанню у СССР, знайомить росіян із фактами поневолення, переслідування та винищування неросійських народів деспотами, як царської так і совєтської Росії.

У дискусії всі учасники висловили конечну підтримку для дальшого видання місячника „Факти і мислі" російською мовою для росіян про історичні факти поневолення й ґеноцид неросійських народів царським режимом та комуно-російською Москвою.

Рада директорів АВПН ухвалила створити комітет з представників поневолених народів для сприяння видання цього місячника. Членів цього комітету зобов'язано постійно надсилати відповідні матеріяли про свої народи для друку в цьому журналі. Заплянованo видавати його також англійською мовою.

Представник Північного Кавказу Беі Боулат зголосив пожертву в сумі 100 дол, а представник СВУ зголосив 150 долярів, не враховуючи попередніх пожертв на цю ціль, представники від білорусів пообіцяли відповідні суми пожертв і інші.

Під час дискусії з'ясовано, що українці активно співпрацюють з двома російськими новоприбулими групами еміґрантів; одна група п. н. „Організаційний Комітет" „За Росію без колоній (РБК), на чолі якої є Ігор Сінявін і Пьотр Болдирьов. Вони плянують видавати квартальник і вже є домовлення з російським журналом „Современник" (понад триста сторінок друку), що його друкується в Торонто, Канада. Редакція цього поважного російського журналу підтримує концепцію „За Росію без колоній" проти російського імперіялізму і пропонує відповідне число сторінок свого журналу для друку матеріялів „За Росію без колоній" на певних умовах фінансування.

Друга група — це нові російські еміґранти В-ва „Російські проблеми" на чолі керівництва якого є ред. Іосиф Гурвіч; вона вже видає місячник „Факти і мислі",позиції якого є подібні до „За Росію без колоній".

Потрібна негайна співпраця всіх неросійських народів із цими двома російськими журналами і зокрема потрібно, щоб всі українські політичні середовища, церковні кола всіх віровизнань, молодечі і суспільно-громадські організації негайно прийшли на допомогу. Пожертви можна надсилати на адресу організації: Американці за Визволення Пооневолених Націй (АВПН) українському Відділу: AVPN P. O. Box A380-Grand Central Station New York, N. Y. 10017.

Другим питанням на порядку денному була участь АВПН в американській патріотичній організації, із її освітньо-виховною програмою для справи сили і свободи цієї країни, яку названо „Коаліцією для миру через міць". Д-р Міхаел Саз, консультант цієї організації, прибув на засідання з Вашінґтону, поінформувавши учасників зборів про ціль і пляни цієї організації.

У той же вечір відбулися другі чергові Збори представників етнічних груп Ню Йорку Національної Конференції американських етнічних груп д-ра М. Саза та голови Конвенції, а також Раді Славова, члена Комітету Конвенції, збори обрали Екзекутивний комітет Нюйоркського стейтового Відділу, що став складовою клітиною Національної Конфедерації американських етнічних груп.

До складу Екзекутивного комітету обрано: д-р Валентина Калиник — голова, мґр Раїса Станкевич — заступник голови, П. Саросі — заступник голови, Любомир Іванов — секретар та Беі Булат — скарбник.

У квітні 1979 року у Вашінґтоні відбудеться Національна Конференція, у якій візьмуть участь і представники цього Відділу. На Конвенції розглядатимуть внутрішні і зовнішні проблеми, що мають важливе значення для американських етнічних груп, включно з можливостями федеральної фінансової підтримки етнічних проєктів.

Український Відділ АВПН

У 30-річчя СФУЖО

З нагоди Світової Жіночої Сесії напередодні III Конґресу СКВУ відзначено 30-ліття СФУЖО. У програмі Сесії та в промові п-і Віри Бучинської, заступниці голови СФУЖО з Канади, наголошено цей ювілей, як осяг єдности українського жіноцтва. Опісля розгорнулась низка відзначень — передусім у Канаді. Вшанування 30-річчя СФУЖО відбулося в 1978 році в Едмонтоні, Вінніпеґу, Торонто й Монтреалі. Тепер воно перекинулось на наше поселення. Дня 3-го березня відбулось у Філядельфії, 31-го березня має відбутися в Чікаґо, а ще немає точно визначеної дати,але вже запляноване у Нюарку, Детройті і Клівленді.

Можна застановитись, яка ціль тих святкувань. Чи це тільки один із чергових ювілеїв наших установ, які тепер доволі часто відбуваються? Чи може охота пригадати свої заслуги нашій громаді, а жіноцтву зокрема?

Як уже було згадано на початку — цей ювілей має пригадати всім про наше змагання до єдности. Воно притаманне всій нашій громаді у різних формах. Не завжди його можна осягнути, доказом чого є різні системи шкіл українознавства, різні форми об'єднання наших військовиків і т.д. Та й із жіноцтвом воно не краще, бо не всі жіночі організації об'єднались у СФУЖО. Але факт, що тепер у СФУЖО згуртувалось 20 жіночих організацій у 11-ох країнах — це вже говорить про велике прямування до єдности і перетривання у тому світовому об'єднанні.

І саме відзначення 30-річчя СФУЖО тому присвячене; підкреслити оту доосередню силу, знайти її корінь і спонуки, заохотити до скріплення тих тенденцій — ось що повинні залишити нам ті святкування. Тому й ті відзначення прибирають дуже різнорідну форму. Найменше в них можна добачити славословій і подяк. Радше можна говорити про аналізу пройденого шляху і виловлення в ньому об'єднуючих моментів.

У програмі 30-річчя СФУЖО в Нюарку передбачений панель з участю пп. інж. Лідією Дяченко та мґр Дорою Рак. Точніших деталів ще бракує.

Треба сказати, що жіноцтво радо взялося за влаштування цих ювілеїв, де воно зможе побачити своє становище у дзеркалі історичної перспективи. Отак хочемо вияснити це намагання й запросити українську публіку до участи в тих святах.

Л.Б.

Баль хору „Дніпро" в Клівленді

Дебютантки на балю хору „Дніпро". Сидять (зліва): Люба Когут, Христя Дармохвал, Катя Оленчук, Мотря Антонів та Дарія Ґлавацька. (Стоять): Анна Чалупа, Марта Райца, Наталя Чернів, Оля Калушка (переводила презентацію), Люба Коссак, Надя Ільчишин та Ліда Трилюк.

Дня 3-го лютого ц.р. у Клівленді в залі Астродом, Парафії св. Йосафата відбувся баль хору „Дніпро". Голова хору Олег К. Мороз коротким словом відкрив баль та привітав усіх присутніх. Під час балю Оля Калушка перевела традиційну, 17-ту з черги презентацію дебютанток, яка стала щорічною загальновідомою товариською подією. У цьогорічній презентації дебютанток взяли участь 11 молоденьких красунь. Щирі оплески публіки вітали кожну пару.

Після презентації голова хору звернувся декількома словами до молодих дебютанток, та склавши їм ґратуляції, побажав всього найкращого на майбутнє, закликаючи, щоб вони завжди пам'ятали, що вони українці і що на них спочиває велике завдання відносно української спільноти.

Під час забави гості мали змогу оглядати мистецьку виставку образів Степанії Демчук.

Ольга Калушка

Виставка скульптури Михайла Дзиндри

У нюйоркській ґалерії Об'єднання Мистців Українців в Америці було започатковано осінній сезон 1978 року виставкою скульптури Михайла Дзиндри. Виставка М. Дзиндри повинна була вже давно відбутись у мистецькій ґалерії Об'єднання мистців, бо Михайло Дзиндра з своєю творчістю належить до виняткових скульпторів в українському мистецькому світі . Він належить до виняткових скульпторів не тільки по цей бік, а ще більше по той бік залізної занавіси. На жаль, творчість М. Дзиндри в загальному мало відома нашій українській громаді.

Любителі мистецької творчості повинні були обов'язково побачити виняткову виставку творів М. Дзиндри. Творчість Дзиндри поширює рамки українських мистецьких напрямків і віддзеркалює більш повну панораму українського мистецтва.

Скульптура Дзиндри є сучасною в розумінні не так часовому, але творчому. Її можна назвати умовно модерна, бо завтра вона вже може бути етапом пройденого, але від цього творчі властивості мистця не міняються. Модерна скульптура, а чи тільки скульптура, у своїй творчості немов ребелює, в позитивному розумінні, проти реалізму. Ребелювання модернізму не є проти тематики, але вислову, вияву та змістового схоплення твору. Коли ж ідеться про скульптуру, то тут йдеться про різнородність форм.

М. Дзиндра в своїй ранній творчості був таки реалістом, треба додати не поганим. За його власними словами повторяю — всю реалістичну творчість повикидав, бо ж це не є творчість це аматорство, повторення, а не творчість. Безперечно погляд Дзиндри є крайній, але в ньому є чимало правдивого. Звичайно, встановити, чи доказати, що є мистецькою творчістю, а що до мистецької творчости не належить (тут ідеться про мистців,а не аматорів) не є легко, це дуже трудне питання до вирішення. Незаперечним залишається факт, що коли б не твори модерного напрямку, то ми не були б спроможні побачити, що мистецтво не стоїть на місці, а росте, розвивається, принимаючи все нові відмінні напрямки. І так, що сьогодні модерне, нове, інше, завтра може бути піснея минулого. Це нормально й природно. Так було в минулому, так є під сучасну пору і так буде в майбутньому. Було б куди гірше, якщо б цей процес взагалі не помічався, бо це було б тільки ознакою застою і стагнації.

Під цим оглядом скульптурна творчість Дзиндри є надзвичайно цінною. Український мистецький світ може бути гордий, що в своїх рядах має мистців-скульпторів, які вкладаються в сучасний напрямок мистецтва. Зрозуміло, що М. Дзиндра серед модерних скульпторів займає одне з перших місць. Правда, скульптори інших національностей одержують скоріше й легше розголос і визнання в пресі, як українці. Це відома справа, про що не доводиться писати. Але з творчою наснагою Дзиндри можна сказати, що майбутність перед ним.

М. Дзиндра виставив низку своїх творів,не подаючи назв, залишаючи це питання за глядачем — хай глядач сам знаходить відповідні назви. Напевно назви для багатьох глядачів були б допомогли краще сприйняти і зрозуміти твори — скульптури. Не можна сказати, що скульптура Дзиндри була цілковито абстрактна по своїй формі. Ні, цього сказати не можна. Хоч автор має також абстрактні скульптури. Дзиндра мав кілька танцюристок, чи можна назвати балерин. Назви не було, але це було очевидним. Був представлений корабель, чи вітрильник, баба, маска розп'яття й інші. В скульптурі розп'яття автор перегукується з відомим мистцем Юрієм Соловієм. В одному з творів Соловієвих розп'ять Христос мав більше пальців, а в Дзиндри має навпаки тільки три, але ж у даному випадку це не суттєві елементи і над ними зайво дискутувати. Йдеться не про аритметику, але увиразнення ідеї. На виставці не бракувало скульптури людини, але вони були інші. Скульптури Дзиндри не випливають з форми вальця. Він вживає різнорідність форм.

Для своїх скульптур Дзиндра вживає дротяну сітку, з якої моделює різнородність форм, віддзеркалюючи предмети, людей і абстракти. Опісля ці дротяні скелети накриває шаром, спеціяльної цементової маси, яка творить, немов малолітну цілість з внутрішньою порожнечою. Коли цементова маса засохне, тоді скульптор свої твори розмальовує. Фарба, кольори надають скульптурі більшої експресії. Це не є легкий процес мистецької творчости, в якій Дзиндра проявляє свою непересічну феноменальність. Оглядаючи виставлені скульптури, як також цілу серію світлин з його скульптур, що були представлені на окремій дошці, виразно запримічується, що мистець має надзвичайно вироблену й витончену творчу уяву. Михайло Дзиндра у свою творчість вкладає любов і життя.

М. Галів

Париж, 17 лютого 1979 р.

ЗВЕРНЕННЯ

Ради Української Бібліотеки ім. С. Петлюри в Парижі з нагоди Ювілейного Року 100-ліття від народження С. Петлюри

У 1979 році минає сто літ від народження Симона Петлюри, провідного будівничого української революції та відновлення української державности в 1917-20 роках. Як Головний Отаман Військ Української Народної Республіки і Голова Директорії, Симон Петлюра стояв до останнього пострілу на фронті боротьби за волю України. Перебуваючи на еміґрації в Польщі та в Франції він мобілізував українські сили до дальшої боротьби й заклав тривалі ідейні й інституційні підвалини для цієї боротьби. Смерть від куль большевицького аґента застала його на стійці зовнішньої боротьби.

Цей 1979-ий рік є проголошений Світовим Конґресом Вільних Українців Ювілейним Роком Симона Петлюри. Рада Бібліотеки ім. Симона Петлюри в Парижі звертається до всього українського громадянства, установ і організацій широко відмітити цей Ювілейний Рік високо висунути перед світом ідеали С. Петлюри.

Рада Бібліотеки пригадує що Бібліотека була заснована за вказівками самого Головного Отамана й вона є тривалим монументом його пам'яті та носієм його ідей перед українським і зовнішнім світом. Рада Бібліотеки є рівночасно опікуном могили Головного Отамана й його родини та завідує музеєм особистих пам'яток Симона Петлюри.

За останні десятиліття Бібліотека стала визначною інституцією на полі своєї діяльности. Але перед нею є дальші завдання поглиблення й поширення її діяльности. Ці нові завдання вимагають великого матеріяльного вкладу, в тому поширення приміщення Бібліотеки та поповнення модерного бібліотечного апарату, як і дальший вклад праці персоналу та окремих спеціялістів.

Бібліотека може сповнити заповіти Головного Отамана тільки при широкій та сталій підтримці українського громадянства. Тому Рада Бібліотеки звертається до всіх українців, до установ і організацій, щоб вони підтримали своїми датками працю Бібліотеки. Просимо всіх, виявити амбіцію стати меценатами та добродіями Бібліотеки в цей Ювілейний Рік. Ювілейна листа пожертв буде опублікована при кінці Ювілейного Року.

За Раду Бібліотеки:

Проф. д-р Павло Шумовський — Голова Ради Бібліотеки

Сот. Петро Йосипишин Директор Бібліотеки

Д-р Кирило Митрович Скарбник Бібліотеки

Адреса Бібліотеки: Bibliothequc Ukrainienne Symon Petlura 6 rue de Palestine — 75019 Paris - France.

Загальні Збори ОСУМ-А в Бостоні

У неділю, 25-го лютого ц. р. у домі СУМА відбулись 26-ті Річні Загальні Збори Осередку СУМ-А ім. Василя Біласа в Бостоні. Привітавши присутніх, збори відкрив уступаючий голова Михайло Носаль та попросив о. дек. Петра Огірка провести молитву. В склад Президії Зборів увійшли: мґр О. Щудлюк — предсідник, О. Бариzíska й А. Носаль — секретарі. До Президії запрошено: інж. Мирослава Шміґля — голову КУ СУМА з Ню Йорку; інж. К. Гусака — голову місцевого Відділу УККА; о. декана Петра Огірка; В. Гетьманського — члена КУ СУМ-А й д-р І. Дідюка — голову місцевої Кредитової Кооперативи.

Протокол із минулорічних Зборів прочитала О. Бариццька; його прийнято без змін. Звіти склали: В. Федорів — протокол. секретар; М. Франківський — рекордовий секретар; М. Сухий (стар.) — фінансовий ферерент; Р. Михайлів — культурно-освітній і пресовий референт; І. Попик — організаційний; З. Дашавець — референт зовнішніх зв'язків; Р. Дашавець — булавний Відділу Ю-СУМА; Р. Михайлів — головний виховник; О. Ганчар — керівник фізичного виховання, звітуючи про кількісні досягнення і нагороди спортових дружин нагородив трофеєм дружинника Р. Ленева, як найкращого грача в 1978 році; М. Ганчар — референт жіноцтва; С. Щудлюк — суспільна опіка; В. Гетьманський — член Контрольної Комісії; І. Банадиґа — голова Товариського суду. За цілість праці Осередку звітував голова М. Носаль.

При кінці звітувань, інж. Мирослав Шміґель склав Зборам привіт від КУ СУМ-А, в якому наголосив, що головними напрямними для виховання молоді є родина, церква, школа й українські молодечі організації. На молодих полягає обов'язок виховувати майбутнє покоління і вирощувати в ньому національний дух. Рівночасно звернув увагу, щоб не обмежуватись лише до внутрішньої праці в Осередку, але поширювати свою діяльність на зовнішньому відтинку, а саме — інформувати в часописах чи петиціях, звертатись листовно до конґресменів чи сенаторів про дисидентський рух в Україні й взагалі в обороні наших прав за визволення України.

Після уділення абсолюторії уступаючій Управі, обрано нову Управу в такому складі: В. Гетьманський — голова; М. Носаль — заступник; В. Федорів, С. Щудлюк — протоколові секретарі; М. Франківський — рекордовий секретар; М. Сухий (стар.) — фінансовий реф.; Я. Сухий — заступник; Р. Михайлів, мґр О. Щудлюк — культурно-освітні референти; Р. Михайлів — пресовий референт; І. Попик, Р. Василенко, А. Ґалонжка — організаційні; Р. Дашавець — референт зовнішніх зв'язків; О. Барицька — булавна Відділу Ю-СУМА; М. Ґалонжка — заступниця; З. Дашавець — керівник дружинників; М. Гапій, О. Микитин — спортові референти для юнацтва; М. Ганчар, Ю. Ірха, С. Щудлюк — референти жіноцтва; О. Барицька — суспільна опіка; С. Микитин, М. Волощук — господарські керівники; М. Федишин, Б. Зозуля, А. Дашавець — вільні члени; М. Сухий (мол.) — голова Контрольної комісії; В. Ворона, М. Гапій, В. Михайлів, В. Оленяк — члени; І. Банадиґа — голова Товариського суду; Д. Ґалонжка, М. Зінків — члени; Д. Мельник, М. Сухий — делеґати до УККА; Р. Михайлів — головний виховник; мґр О. Щудлюк — заступник.

Зборам склали привіти й побажання: інж. М. Шміґель — голова КУ СУМ-А з Ню Йорку; інж. К. Гусак — голова Відділу УККА та представник ОБВУ; о. декан Петро Огірко; д-р І. Дідюк — від Кредитової Кооперативи, ФКУ і Українського Лікарського Товариства Америки; М. Сухий — від 230-го Відділу СУК „Провидіння"; О. Барицька — від Відділу ОЖ ОЧСУ; М. Франківський — від 123-го Відділу „Народної Помочі"; В. Гетьманський — голова окружних Відділів УНС на Нову Англію.

Наприкінці відспівано многоліттєвіє Патріярхові Йосифові Сліпому з нагоди 87-их уродин, як рівнож хвилиною мовчанки вшановано пам'ять бл. п. єпископа Митрополита Йосифа Шмондюка.

Вкінці новообраний голова В. Гетьманський подякував присутнім за довір'я, водночас закликаючи все членство до співпраці. Загальні Збори закінчено відспіванням молитви „Боже Великий".

Романна Франківська-Михайлів

Стрібний ювілей юної СУМА в Боффало

Осередок СУМА в Боффало, ім. Лесі Українки, існує вже 28 років, а 9-ий Відділ Юної СУМА „Батурин" на три роки молодший. Саме в цьому році Відділові сповнилося 25 років (1953-1978). Стрібний ювілей Відділу відмічено в суботу 11-го листопада м.р. в Українському Домі „Дніпро". На ювілейні святкування склалися: документально-мистецька виставка, посвячення прапора Юної СУМА, бекет із мистецькою програмою, танцювальна забава.

Цими кількагранними святкуваннями керував спеціяльно обраний комітет, що його очолили: Евген Луковський — голова, інж. Роман Чіп — заступник голови, Іван Дроздовський і Юрій Крупа — секретарі. Комітет поділявся на комісії, а саме: Бенкетову — Іван Горбачук, Михайло Михальчук, Михайло Сташків, Богдан Юрків: Програмову — мгр Христина Мороз, Зиновія Мосійчук, інж. Роман Чіп, Василь Шарван, Юрій Гудимяк: Редакційну — Ігор Чмола, Богдан Мороз, Роман Касприк: Виставову — мист. Мар'ян Борачок, Михайло Петришин.

Господарем бенкету (майстром церемонії) обрано Василя Шарвана.

Виставку, що мала документально-мистецький характер, приготовили члени Виставової комісії. Виставку приміщено в одній із просторих заль „Дніпра". Назвали ми виставку „документально-мистецькою" для того, що її значну частину творили експонати, які відносилися до життя Відділу „Батурин": альбоми, журнали, грамоти, дипломи, трофеї, ручні роботи Юних СУМ-івців. На зміст другої частини складалися вироби українського народного мистецтва. Виставку відкрив офіційно голова Осередку інж. Роман Чіп.

Після відкриття виставки відбулося посвячення прапора Юної СУМА. Акт посвячення довершив о. Павло Ґресько — парох церкви св. Івана Хрестителя. Кумами були: Василь Шарван (голова УККА), Оля Король (член Крайової Управи СУМА і рівночасно голова Осередку СУМА в Рочестері), Дмитро Пітолай (від ООЧСУ), Богдан Юрків (від українського дому „Дніпро"), Ярослава Борачок і Софія Мандзій (від 49-го Відділу СУА), Олена Коритник (від 97-го Відділу СУА), Ігор Чмола (від Братства б. Вояків І Дивізії УНА), Степан Ґорґанюк (від Гуцулького Т-ва ім. Олекси Довбуша), Михайло Юрків (від УНПомочі); Катерина Мороз і Евфрозина Середюк (від ОЖ ОЧСУ), Анна Крупа, д-р Іван Мосійчук. Після посвячення голова Осередку інж. Роман Чіп вручив прапор Василеві Пугачеві, що був у асисті Оксани Луковської і Гані Партики.

У бенкеті, що його відкрив інж. Роман Чіп у заступстві Евгена Луковського, взяло участь понад 300 осіб. З відкриттям інж. Роман Чіп сполучив і свою — запляновану в окремій точці — промову. Бенкет започатковано молитвою, яку провів у заступстві хворого о. д-ра Павла Івахова о. Павло Ґреськів. Крім того хор Юної СУМА відспівав ще пісню „Боже Великий".

Господарем бенкету був Василь Шарван, який рівночасно заступав Відділ УККА, як голова його Екзекутиви. За президіяльним столом зайняли місця переважно представники організацій, товариств і установ. Головну доповідь виголосив секретар Осередку студент Юрій Крупа. Були привіти, між ними й учні, що їх склали: Оля Король (від Краєвої Управи СУМА і від Осередку в Рочестері), Богдан Мороз (від ОУВФ), Борис Лоза (від організації Пласт), Данило Райца (від Українського Студентського Товариства), Ліда Грещишин (від Рідної Школи). Офіційну частину бенкету завершено також молитвою, що її провів- замість неприсутнього о. протоієрея Василя Уманця — о. Павло Греськів.

Мистецьку частину бенкету започатковано виступом хору ЮСУМА під управою мґр Христини Мороз, при фортепіяновому супроводі юначки Наталки Середюк. Хор — слід признати — добре вишколений і зробив приємне враження на слухачів. Виступом хору й закінчено програму. Крім виступів хору були ще такі точки: збірна деклямація, що її виконали Юні СУМівці — Богдан Папіш, Наталка Тупицька, Анна Ганущак, Василь Курляк, Марієн Мекі, а підготовою зайнялася виховниця Оля Була; танець „Верховина", виконавці: Марія Седлярчук, Наталка Була, Оля Була, Оксана Луковська, Ганя Курляк, Ганя Партика, Ганя Турик, Маруся Турик: танець „Аркан" виконували старші дружинники: Орест Дроздовський, Мирон Пристайко, Роман Пристайко, Ігор Мороз; танець „Козачок" виконували Оксана Луковська, Наталка Середюк, Дарка Михаськів, Ганя Курляк, Ганя Партика, Ганя Турик, Маруся Турик; танець „Гопак" виконували найменші із Юної СУМА: Михась Седлярчук, Наталка Курляк, Анна-Марія Мариноф, Наталка Середюк, Михась Пастух, Степан Курляк.

Танці приготовив Юрій Гудимяк, а пригравав до танців Михайло Телюк.

Вернемося до вокальних виступів, щоб відмітити виступ квартету „Галичанки", який стає щораз то твердіше на дорозі від аматорства до професіональности. Квартет „Галичанки" творять чотири сестри: Христина Мороз, Оля Була, Наталка Була і Оксана Луковська. Квартетові акомпаньював на акордеоні Михайло Телюк.

При кінці програми заключне слово виголосив булавний ЮСУМА інж. Ігор Мороз.

Використавши нагоду ювілею член Крайової Управи, Оля Король вручила відзнаки Василеві Середюкові і Василеві Пугачеві. Перший з них одержав відзнаку виховника першого ступеня, а другий — впорядника другого ступеня.

З приводу ювілейних святкувань видано одноднівку „Наш Шлях", що її зредагувала згадана редакційна комісія.

Сцену для святкувань оформив мистець Мар'ян Борачок.

Після бенкету гості мали змогу розважитися на забаві, яка потривала поза 2-гу год. ночі. До танців пригравала оркестра Михайла Телюка.

Михайло Лоза

54-ий Відділ СУА в Вілмінґтоні влаштував імпрезу

Дня 6-го січня 1979 року вперше у Вілмінґтоні, Делевар, за ініціятивою імпрезової референтки Марії Ясінської-Мурованої, засвічено символічну ялинку дітям політичних в'язнів України.

Стояла ця скромна ялинка, присипана непорочною білістю свіжого снігу, неоподалік пишної багатої ялинки міста Вілмінґтону на Маркет-Молл. Чимало труду завдала собі п-і Мурована, щоб вибороти це місце, де можна б примістити ялинку.

У центрі міста біля ялинки пролунало могутнє „Бог Предвічний" і розплилось вулицями. Отець Павло, парох української православної церкви свв. Петра і Павла в кількох словах англійською мовою нав'язав до важливости сьогоднішнього зібрання людей і в тій же мові він провів „Отче Наш", а опісля по-українськи — молитву „Богородице Діво"; присутні проказали за ним. Проспівано ще кілька колядок, а на закінчення п-і Мурована прочитала „Молитву за полонених" Ю. Клена. Текст цієї поезії зворушив присутніх.

Репортер із „Санді Нюз Джорнал" зробив кілька знімок, одну з них помістивши в неділю в тому ж журналі з дописом під наголовком „Caroling without fear".

Арета Скамай

Заклик до Рогатинців

В дні 21-го жовтня 1978 року в приміщенні НТШ в Ню Йорку, відбулась конференція представників Реґіональних Комітетів, на яку запрошено автора допису. Конференцію відкрив і нею проводив д-р Василь Лев — голова Комісії Реґіональних Дослідів і Публікацій НТШ. Протокол із попереднього засідання відчитав секретар І. Дурбак. Опісля звітували представники реґіональних комітетів, майже всі реґіональні комітети сповнили своє завдання, видавши щонаймні один збірник, а деякі два, а ще інші підготовляють до друку і третій збірник.

Д-р Р. Миколаєвич редактор тернопільського збірника п. н. „Шляхами Золотого Поділля", повідомив, що приготовляє матеріяли до третього збірника. Пані Е. Мілянич секретарка стрийського комітету заявила, що викінчують уже працю над стрийським збірником, що охоплює вісім повітів. В. Осередчук голова Центрального Комітету Дрогобиччини повідомив, що комітет видав вже два томи збірника п. н. „Дрогобицька Земля Івана Франка", та у вересні 1978 року дрогобичани відбули третій товариський З'їзд на Оселі ОДВУ ім. О. Ольжича в Лігайтоні. Комітет не розв'яжуть, а залишать для вдержання зв'язків із земляками. Інж. І. Кравчук сказав, що збірник „Надбузька Земля" є в підготові до друку. Д-р В. Лев і проф. В. Барагура опрацьовують „Яворівський Збірник". Д-р О. Соколишин — буковинці видають квартальник „Буковина". Ред. Іван Дурбак — „Підгаєцький Збірник" є вже в друку. Д-р О. Андрушків виголосив доповідь про потребу створення спільного „Реґіонального Комітету" Городенщини, Львівщини, Жовківщини і підльвівських околиць, досі не охоплених реґіональним рухом. Д-р С. Карпінська принесла монографію брата д-ра Юліяна Рабія готову до друку п. н. „Княжий город Самбір", що має появитися із серії видань Комісії Реґіональних Дослідів НТШ, рівнож подала коротке резюме. Р. Крупка повідомив, що Рогатинський Комітет — це був перший комітет створений в п'ятдесятих роках і при кінці тих років він відбув перший З'їзд в Українськім Народнім Домі в Ню Йорку.

У висліді дискусії над доповіддю д-ра О. Андрушкова і звітів представників реґіональних комітетів, присутні висловили конечність створення нових реґіональних комітетів, підльвівських околиць, Сокальщини та відновлення Рогатинського комітету. Стверджено також, що хоча ті Реґіональні комітети, що сповнили своє завдання не повинні розв'язуватись, але продовжувати свою діяльність — вдержувати зв'язок із земляками, та час від часу скликати товариські зустрічі.

Коротко подав я перебіг Реґіональної Конференції. Тепер звертаюся до Вас, дорогі земляки-краяни, ми були одні з перших, що створили Реґіональний Комітет Рогатинщини і відбули З'їзд при кінці п'ятдесятих років. Тоді була обрана редакційна колеґія, і зібрано деякі матеріяли. З причин від нас незалежних праця завмерла. Настав час, щоб її оживити та докінчити розпочате діло.

Конференція уповноважила автора цього допису перевести підготовчу працю. Не маючи Ваших адрес звертаюсь цією дорогою. Висловіть свої думки і суґестії, бо ми не можемо залишитися позаду, тоді, коли Рогатинщина має стільки цінних пам'яток та культурних здобутків, не можемо не видати такого збірника. Не багато вже залишилось у живих тих, що знають і можуть іще щось зі себе дати. Ми не можемо відійти, не залишивши по собі джерельних матеріялів для майбутніх істориків. Мені вдалося відшукати деякі з приготованих матеріялів з 1950-их років. Їх має дир. Іван Поритко у Філядельфії. В зібранню деяких нових матеріялів багато допоміг мені д-р Р. Миколаєвич з Бостону. Він переслав мені відбитки з назвами всіх сіл рогатинського повіту, з деякими статистичними даними, на підставі польських переписів і відбитку інформацій про село Черче (зі Словніка Географічнеґо), що є в публічній бібліотеці в Ню Йорку.

У своїх порадах і суґестіях прошу звернути увагу на найважливіші речі: В який спосіб оформити Комітет, та із скількох осіб; місце осідку Комітету; Редакційна Колеґія; спосіб здобуття фондів на видання збірника; зібрання адрес краян — земляків не тільки в ЗСА, але також й інших країнах поселення.

Прошу відгукнутись, від того бо залежатиме відновлення і оформлення Комітету, та видання збірника про Рогатинщину, як кому вигідно, чи в пресі у формі дискусії чи приватними листами на адресу: Роман Крупка 101-21 106 Ст.Озон Парк, Н. Й. 11416.

З'їзд Гніздових і Зв'язкових Канади та Малих Рад Орлиного і Скобиного Кругів

У днях 17-го і 18-го лютого ц. р. у гостиннім приміщенню Сестер Служебниць в Анкестері відбувся З'їзд Гніздових і Зв'язкових Канади та Малі Ради Орлиного і Скобиного Кругів. З'їзд відкрила о год. 9-ій ранку голова КПС, пл. сен. Дарія Даревич. У з'їзді взяли участь пластові виховники зі всіх станиць в Канаді та члени Верховного Сектору Крайової Пластової Старшини. Тому, що в той сам час відбувалися Малі Ради Орлиного і Скобиного Кругів також були присутні голова ГПБ, пл. сен. Л. Романків і керівник виховної діяльности ГПБ, пл. сен. С. Рубель, головний булавний УПЮ-ів, пл. сен. П. Содоль, головний булавний УПН, пл. сен. Т. Самотулка, референт вишколу Скобиного Круга, пл. сен. М. Раковський, заступниця голови КПС в ЗСА, пл. сен. Н. Коропецька, та деякі гніздові та зв'язкові з терену ЗСА. Разом з'їхалося сімдесят пластових провідників з Канади і Америки.

Програма зв'язкових включала плянування та переведення курінних таборів, підсумки МПЗ'78, фільми з МПЗ'78, пластові проби, обговорення ролі Ради Гурткових, сходини зв'язкових з булавними, методи праці мішаних гуртків і самітників та справи Скобиного Круга.

Програма гніздових у вишколі впорядників УПН, плекання української мови, мовні ігри, сходини з булавною УПН, і справи Орлиного Круга.

У неділю вранці о. Іскап з Гамільтону відправив в каплиці Службу Божу. Опісля відбулося надання першого Старшо-пластунського відзначення, св. Юра в бронзі, двом довгодіючим пластовим виховницям, ст. пл. Софії Качор з Вінніпеґу і ст. пл. Олі Ткачук із Ст. Кетеринс.

Цей з'їзд і малі ради дали змогу пластовим виховникам, які стоять у проводі двох уладів, краще познайомитися, обмінятися думками та досвідом, застановитися над актуальними виховними проблемами, та узгіднити пляни на будуче в УПН, УПЮ на рівні Орлиного і Скобиного Кругів. Учасники одержали багато нових вартісних матеріялів та мали змогу закупити потрібну пластову літературу і підручники.

Програму з'їзду зв'язкових підготовили та вміло перевели ст. пл. Анна Шиптур та Л. Терпляк, а програму гніздових підготовила ст. пл. А. Раделицька і перевела при допомозі пл. сен. Т. Онищук, та Іроїди та Оксани Винницьких. Члени Станичної Старшини в Гамільтоні допомогли в організації, а над всім наглядав, керівник виховної діяльности КПС, пл. сен. Олег Кандиба.

Н. Н.

З нагоди виставки української книжки

У центрі метропольного Торонто, при вулиці Йонґ-Блюр, звертає на себе увагу модерна будова, палата книжок, центральна бібліотека великого міста. Масивні колюмни довкола неї стоять наче почесна сторожа з прадавніх віків, масивні двері ведуть у вестибюль, де тихо журчить водопад по каміннях і зелень відбивається у протилежній дзеркальній стіні. Широкі сходи, вкриті бордовими килимами підносяться вгору, ген аж на п'ятий поверх, як і два ліфти постійно в русі вгору і вниз відкривають вид п'ять поверхів, на ряди шаф, на столи з розкритими книжками, на людей зі схиленими головами над ними. І скрізь так тихо, як у святині. Крізь стіни-вікна небесна синь ллється і світла-світла мерехтять у величезних світильниках, ясністю заливають книги на довгих полицях і від того йде якась святочність і велич. Тут говорять книги...

Великі очі на знайомому обличчі зупиняють прохожих. Це ж Олесь Бердник! Знімка величезна на стіні одної ґабльотки. Такий глибокий погляд навіть на репродукції. Такий любий автор. Очі зупиняються на поясненнях. Чому „заборонений" у Совєтському Союзі? Що злого він зробив? Що такого написав? Що? „Вилучено всі його книжки з бібліотек" За що? За ту всеобіймаючу любов навіть до Росії („Золоті Ворота")? Чи може за високу мораль, за чистоту в усіх його творах? Чи може за дивовижну фантазію, за глибину думки, за інтуїтивне відчуття суті людського життя на землі? А чи може за щедрість серця, за красу, даровану людям? Мабуть за те все разом — підказує думка, бо доброго автора треба ж бо окупантам знищити. Погляд мандрує від книжки до книжки в ориґіналах і в перекладах, а ухо перехоплює уривки розмов: „Зоряний корсар" чудова книжка! Я захоплена нею. Де можна її дістати? Не можна зовсім дістати. Як же так і не перевидадуть?! Які прекрасні світи розгортає! Справжній захоплюючий автор, той Бердник. „— Але, гляньте на ці фантастичні картини С. Лади! А тут на кераміку Ґеруляк! Прекрасно гармонізують із творчістю Олеся Бердника, зі світом його фантазії..." — Іскриться захоплення у притишених голосах глядачів.

Побіч, у сусідній ґабльотці, зібрано твори інших українських авторів, цього ж науково - фантастичного жанру, хоча далеко не всі книжки. Але хіба це диво? Немає в нас такої центральної установи, що збирала б усе, українське друковане слово в ориґіналі та в перекладі.

Біля „Княжої" ґабльотки особливо довше зупиняються люди, свої і чужі, розглядаючи її уважно. Яка вишукана елеґантність у композиції зібраних матеріялів. Дійсно увінчаний труд пані Ірени Марків у всіх ґабльотках виставки, — думається. Привертає увагу тканина внизу: в тоні бронзово-срібному зарисовані замок, мури; над тим звисає ікона св. Ольги, на золотому тлі. На вищій поверхні відкрита книжка „Слово о полку Ігоревім" з ілюстрацією княгині Ярославни на мурах Путивля; тут же й кераміка „Ярославна" і такий же деворит; ще вище король Данило, князь Ігор у битві з половцями, далі чудова книжка „З глибин віків" і Матір Божа Вишгородська, що й тепер вже стільки віків у полоні на півночі перебуває. Сумна і така ніжна Вона. Від її ніжности запалюється ніжність у молодих очах: він- вона відходять і знов повертаються до Неї. Він- вона з книжками в руках, в торбинах. Показують собі взаємно на Словники, журнали, Історію української літератури в інших ґабльотках. Інколи чується: „Я про це й не знав..." „Так так" „„і не знав"... і соромно стрінутись з очима Мороза, Осадчого, святих мучеників за свободу, хоч... це тільки на їхніх портретах. І не одне око блисне сльозою.

Серед того чудесного багатства розміщеного в дев'яти ґабльотках не один з тих, що знають культурні наші надбання побачив щось нового, незнаного й душа раділа. А може це свято української книжки серед книжок світу заставить наших читачів пильніше користати з цього багатства, не випозичаючи виключно книжки польські та московські.

Заля бібліотеки вщерть сповнилась слухачами. Усміхались щасливо наші бібліотекарі, організатори вечора, а між ними пані Леся Джонс, що завжди запрацьована, затурбована, побоювалась „чи то прийдуть". А то не було навіть де стояти, так багато прийшло. Може саме через успіх цього вечора й виставку продовжила управа Бібліотеки на два тижні. У програмі вечора брали участь директор Бібліотеки, голова товариства українців — бібліотекарів, п. А. Григорович. Була доповідь проф. Смирнова, шкода тільки що не про О. Бердника і його чудову творчість. За те Олесь Бердник промовив сам, словами своїх листів, що їх прочитала на вечорі пані Ніна Мриц. І хоч не відслонено яскраво чудесного світу автора, то все одно в слухачів загорівся вогник бажання — пізнати цього визначного нашого сучасника, а може з цим і відкрити золоті ворота до Сезаму наших духових скарбів.

Зібрані переклади і вся виставка взагалі — це віконце до тих же скарбів і для нас і для наших співгромадян. У цьому важливість цієї культурної події. Україна, наша нація, є співтворцем сьогочасної культури світу, матеріяльної і духової.

Олександра Копач

Храмове свято в Маямі

Дня 24-го грудня 1978 року в парафії св. Миколая Мерликівського в Маямі, Фльорида, було подвійне свято, поперше бо це наше храмове свято, а подруге, що Блаженніший Владика Митрополит Мстислав удостоїв нас своєю присутністю. Наша парафія є віддалена від інших парафій, тому й нас часто не відвідують Владики, отже відчувалось нервове напруження, ми всі хотіли, якнайкраще прийняти нашого дорогого гостя.

Уже в 9:30 ранку біля церкви зібралися парафіяни, діти і гості, щоб зустріти й привітати Владику, який прибув в супроводі члена нашої парафії п. Буксара. Діти недільної школи — Христина, Кетрин Морожан, Ганя, Стенлі, Джоні Пристацькі, Наталка, Оленка, Тарасик Короленко з паніматкою Н. Михайлюк зустрічали Владику. Керин Морожан, і Андрійко Полярний його вітали. Керин Морожан передала йому китицю квітів, висловлюючи слова любови від усіх дітей недільної школи. Зворушений Владика їх розцілував. У дверях церкви його зустрів традиційним хлібом-сіллю голова парафіяльного уряду інж. В. Полярний, який вітав від імени парафії, і парафіяльного уряду. При вході в церкву привітав Владику настоятель парафії о. М. Михайлюк, прохаючи Архипастирського благословення. Молитовно пройшла Служба Божа. Владика з огляду на свій слабкий стан здоров'я не брав участи у відправі Богослуження. В кінці Служби Божої о. настоятель привітавши, і подякувавши Владиці, що звеличав наше храмове свято своєю присутністю, побажав йому, щоб Бог дав йому здоров'я, і силу надалі очолювати нашу рідну Українську Православну Церкву. Відтак хор проспівав многоліттєвіє, а вірні прилучились до нього. Блаженніший Владика, привітав присутніх з храмовим святом, зазначивши, що храмове свято це так би мовити, — підсумки за цілий рік вашої праці для добра церкви й народу.

Після Богослужби о. настоятель запросив присутніх на обід, що його приготували наші невтомні сестриці. При вході на залю, Владику Митрополита привітали вставанням з місць, і співом „Ісполла-Єті-Деспота". Культ. освітній референт М. Курман привітав Владику, а також наших гостей туристів, з різних стейтів Америки й Канади, які приїхали на Фльориду погрітись на сонечку, і в той час, не забуваючи нашої церковці, прийшли звеличати наше храмове свято та привітати Владику. Після споживання обіду багато парафіян і гостей виступили з привітами для Владики, і побажаннями для нашої парафії.

Слово Владики Мстислава, як завжди полонило всіх своїм глибоким змістом і щирим, безпосереднім ставленням до слухачів. Митрополит переконливо доказував, як багато можна зробити з українськими людьми, коли є ентузіязм до праці, а не тільки пусте базікання. За його словами, церква-пам'ятник у Бавнд Бруку це не його заслуга, а тієї української громади, що не дивлячись на малі засоби, мали щиру охоту творити добро й дала себе повести, щоб досягнути мети. Ми вже є велика громада, що без сторонньої допомоги й протекторів стоїть перед завершенням наших змагань, що ним буде — Музей Української Культури в Бавнд Бруку, завдяки нашим жертвенним людям, ми тепер можемо з гордістю сказати, що маємо понад 12 мільйонів вкладу. Владика сказав, що в нашому осередку в Бавнд Бруку ми почали будувати культурний центр, на будову якого потребуємо багато грошей, і мусимо пам'ятати, що без нашої щедрої пожертви ми не всилі його закінчити. Після виступу Владики наш рекордовий секретар Р. Коваль, і його дружина п-і Лариса пожертвували 1,000 долярів на будову музею української культури в Бавнд Бруку.

Мистецьку частину виконали діти недільної школи, яка щойно, бо в жовтні м.р. постала. Провадить її паніматка Надія Михайлюк, яка приготовила сценічну картину на день св. Миколая „Золота Книга" авторкою якої є Івга Шугай.

Учасники цієї сценки св. Миколай — Микола Фаберовський, Дід Мороз — Т. Гарбарук, Арідник — Джимі Гарбарук, Ангел 1 — Галя Полярна, Ангел 2 — Кетрин Морожан, Ангел 3 — Христинка Морожан, Ангел 4 — Керон Морожан, Зайчиха Мати — Ганя Пристацька, Зайчик син — Стенли Пристацький (вівтарний хлопчик), Зайчики братчики — Андрійко Полярний, Тарасик Короленко, Джани Пристацький, Два Ангелики до помочи — Наталка та Оленка Короленко. Діти справились з своїми ролями прекрасно, за що їх нагороджено рясними оплесками. Всі мали чудові костюми. Дуже спонтанно виглядав в'їзд Св. Миколая на залю, який сидів на гарно прибраних санках, наповнених подарунками, якого супроводили два ангели. Троє діток, а це: Наталка, Оленка, Тарасик Короленки з чуттям проказали віршик „Грудень" Н. Забіли. Дуже добре справився з своєю ролею „Арідника" — Джимі Гарбарук, який хотів налякати нечемних дітей своїми різками, але в нас діточки всі чемні, то замість різок дістали подарунки від Св. Миколая. Паніматка Н. Михайлюк, подякувала всім виконавцям і членам громади за допомогу.

Це храмове свято надовго залишиться в пам'яті наших парафіян, гостей, за зокрема наших дітей.

Марія Винничук

Презентація дебютанток в Чікаго

Кожнорічно Відділи Чікаго Товариства Українських Інженерів Америки, Українське Лікарське Товариство Північної Америки, Об'єднання Українських Ветеринарних Лікарів Америки і Канади влаштовують традиційний баль з бенкетом і презентацією дебютанток. Цього року господарями балю було Т-во Українських Інженерів, який відбувся 27-го січня в найбільшій і найкращій залі „Ґренд Бол Рум" готелю Конрад Гілтон при Мічіґен евеню.

Увечері понад 400 елеґантних гостей виповнило залю. Бенкет відкрив і був провадарем програми — інж. Дмитро Григорчук, який також очолив Забавовий комітет. Він представив аранжера Скуюяка і голову Комітету Батьків Дебютанток — Олександру Дяченко Кочман та разом вони представили 14 чарівних дебютанток, їх ескортів і гордих батьків, під звуки оркестри „Веселі часи".

Дебютанки та їхні ескорти на балі в Чікаго: Марта Марчук — Андрій Коломиєць; Богданна Білинська — Марко Мостович; Дарія Гірняк — Ігор Гриневич; Калина Дудяк — Орест Корсунський; Дарія Андрушко — Роман Квіт; Катя Косик — Юрій Павлик; Адріяна Кочман — Павло Гурський; Оля Сліпкевич — Нестор Городиський; Наталя Мицик — Лев Мурський; Ірина Ткачук — Маріян Демус; Ангелина Плесканка — Олександер Куріца; Ірина Стадник — Марко Пілецький; Діяна Попович — Андрій Городиський та Рома Ганкевич — Андрій Сенюта.

Після презентації від Комітету Батьків Дебютанток, крім голови, ввійшли О. Д. Кочман, Віля Стадник і Орися Ткачук.

Дохід з дебюту був призначений на видавництво „Смолоскип".

Дебют, це радісна подія в житті молодої людини, яка залишається в її пам'яті протягом усього її життя. А цьогорічний баль, із-за свого особливого успіху, залишається у пам'яті всіх, хто на ньому забавлявся.

Рідношкільна імпреза у Фініксі

Сьогодні українські громади на чужині на своїх національних імпрезах і навіть у церквах, показують себе наче бездітні старші люди, що відлітають журавлями в ірій без своєї зміни. Де ж вона, і яким „євшан-зіллям" її можна і треба затримувати і повертати, як блудних синів до своїх батьків і громад, до рідної мови і народу та його культури і звичаїв?

Таким „євшан-зіллям" віками була і має бути й надалі Українська Церква. Вона і на чужині сильно прив'язувала б нашу молодь до своїх батьків, громад і народу, якщо б ми і тут водили своїх дітей і молодь до церкви так, як в Україні водили нас матері пішком і до далеких церков. Або так як ось і в нагій громаді у Фініксі, Арізона щонеділі бувають у церкві разом із усіма своїми дітьми — родини Чопків, Дидиків, Лангстонів, Королишинів, Дувіраків та інших. І дуже шкода, що так не робить і чимало інших батьків, тим самим відчужуючи їх від української спільноти і культури.

А яким, крім церкви, чародійним і національно-притягальним для наших дітей і молоді „євшан-зіллям" служать наші школи українознавства, та їхні імпрези, це наочно і радісно відчували всі присутні на традиційному святі св. Миколая учнів нашої рідної школи у Фініксі, 9-го грудня 1978 року. Воно відбулося дуже успішно під проводом Батьківського комітету (голова Ів. Чопко), та „Рідної школи" українознавства (директор інж. Мих. Дидик), у домівці Осередку СУМА, і з допомогою юних сумівців, під проводом булавної Марії Дувірак.

Успіх цього свята був тим більший, що сподівалися тільки малого числа учасників на ньому, бо в листопаді й на початку грудня тут щотижня відбуваються різні святочні збори та забави й спільні обіди, які могли б перешкодити людям прибути ще й на це свято. Але несподівано прибула понад сотня старших людей, а з ними, як ніколи раніше багато дітей і навіть одно-дбо-трирічні та учнів і не-учнів „Рідної Школи" і молоді. Чому ж „Рідна Школа" та її Батьківський комітет зібрали на це свято таку велику громаду дітей, молоді й дорослих, що всі вони ледве змогли розміститися за столами?

Справа тут, очевидно, не тільки і не так у тих подарунках для дітей, що їх батьки можуть їм і дома роздати. Крім них, більше єднали й зібрали тут усю ту громаду ще й інші важливіші чинники, як от: своя рідна школа й учні та їхній Батьківський комітет, очолений п. І. Чопком, і той, завжди пануючий в сумівському будинкові , а зокрема на цьому святі український дух, що його в 1977 році відзначила, на річних зборах наших сумівців, делегатка ЦУ СУМА Катруся Бреславець.

А крім того, чимало допомогло успіхові цієї Свят-Миколаївської імпрези ще й те, що цього року воно відбулося спільно всією громадою. Власне всі ті деклямації, співи й театральні сценки й танці, що їх виконували учні і старша молодь на цьому святі, найбільше цікавлять, приваблюють і заохочують усіх наших дітей і молодь не тільки те все бачити й почути, але й самим навчитися.

„Рідна школа" та її вчителі й учні, і Батьківський комітет, зуміли перебороти всі трудноші і не тільки зібрали на це свято таку численну громаду дітей і молоді та їхніх батьків, але й їх усіх тут об'єднали й задовольнили святочною програмою.

Спочатку була вечеря, попереджена молитвою о. А. Ільїнського. Вечерю приготовили наші жінки і матері та дівчата, які уможливили п-і Марії Чопко нагодувати всю ту громаду.

Після вечері привітав усіх директор школи інж. М. Дидик,доповідаючи на тему надзвичайної ваги на чужині наших рідних шкіл українознавства та конечности і великої користи навчання у них наших дітей.

У мистецькій частині програми пісню „Тиха ніч-ка, світять зорі..." про янголят і дідуся з подарунками на саночках, проспівали хором, під проводом Марії Дувірак, 15 юних сумівців: п'ятеро Чопків — Аня, Наталочка, Леся, Ігор і Тарас, Ліда Королишин, Наталочка Дувірак, Марійка Степанчук, Михась і Сандра Шмегельські,Христя і Антон Волковинські,Михась Козак,Андрея Гаркевсон та Івась Адам. Своїм співом вони викликали поміж присутніми захоплення.Відтак відбулася сценка пера Марії Левицької п. н. „На янгольській плянеті" у виконанні 14-ох учнів: Адріяна і Ренати Лангстонів, Лесі Ігоря і Тараса Чопко, Сандри і Михася Шмегельських, Андреї Гаркевсон, Ніни Сапон, Соні Захарчук, Христі і Антона Волковинських, Степана Мурзи та Данила Дидика.

Усі вони під проводом досвідченої і в театральному мистецтві учительки Ані Дидик, і після старанного вишколу та у гарних убраннях добре відіграли свої ролі. Виконано зворушливий танок у залі й на сцені янголятка-метелика в чудовому убранні, і з чудодійною паличкою (Адріяна Лангстон). Виступили дивоглядні астронавти Мих. Шмегельський і Леся Чопко. Відбулась і битва та перемога янголів і астронавтів над злими бісенятами. Про те все їхні виконавці, як і ті хористи, заздалегідь ще під час свого вишколу розголосили зі своїми родичами, багатьом у Фініксі, і тим вони теж чимало допомогли зацікавити й привести на це свято таке велике число осіб.

Св. Миколай — М. Теслевич, щедро винагородив подарунками всіх тут присутніх дітей і молодь, а також і учителів школи та організаторів і провідників цього свята. Крім того, юних сумівців додатково обдарувала ще й булавна Марія Дувірак. А загальне задоволення цим успішним святом усіх присутніх зокрема дітей і молоді доказували всім велику користь таких і подібних інших імпрез для української молоді з її активною участю.

Цей приклад малої громади українців у Фініксі доказав, що рідні школи українознавства шляхом навчання дітей і різними імпрезами й культурними розвагами можуть і будуть національно виховувати та об'єднувати і прив'язувати українську молодь до своїх батьків, Церкви, громади і до своєї української спільноти. Але про те все в першу чергу повинні дбати батьки.

П. Катран

Імпреза в Ютиці

Українська громада в Ютиці, Н.Й., старається продовжувати традицію і рік-річно влаштовує для дітей гостину св. о. Миколая. Звичайно це завдання бере на себе 57-ий Відділ Союзу Українок.

Цього року 57-ий Відділ СУА заплянував цей вечір так, щоби нікого не поминути і примінив програму і для дітей і для старших. Результат був дуже вдалий й думаємо, що всі були вдоволені. Вечір відбувся у суботу, 16-го грудня 1978 року.

Наперед виступили маленькі діти з Дитячого Садочка, що є під зарядом 57-го Відділу СУА, а провадить його фахова вчителька п-і Галя Гнап-Хомут. Вона має такий знаменитий підхід до дітей, що зуміла підготовити маленьких три до шістьрічних дітей так, що вони поводилися на сцені як зрілі артисти. Діти зі Садочку, при співпраці кількоро вже шкільного віку дітей випровадили три „балетні" сценки. Перша була „Ялиночка". По середині сцени стояла ялинка (Ніколь Петис, яка в останній хвилині мусіла заступити хвору Наталку Смик), яка „росла" на очах дітей. Стрій ялинки, що його пошила п-і Галя Хомут був так знаменито виконаний, що малося враження, що це справді стоїть жива ялинка. Навколо ялинки кружляли сніжиночки: Ліда Берез, Лада Кізин, Меліса Петис, Адріяна Полон, Андріяна Хомут, Мелянія Шрам і Таня Шрам. Пізніше прискакали два білі зайчики: Михасик Пилипчук і Алекс Птасінський, а також „недобрий" вовк — Коля Гнатів. А дідусь-рубач, Борис Полон, прийшов зі сокирою рубати ялинку.

У другій сценці старший хлопчик Андрійко Смик проказав вірш Іванни Савицької „Сніговий дід" і троє дітей: Коля Гнатів, Адріяна Полон і Борис Полон вибігли ліпити діда зі снігу. В третій сценці „позичена" дівчинка із гай-скул (де вчить п-і Галя Хомут) перебрана за снігового діда танцювала із трьома балеринками: Андріяною Хомут, Мелянією Шрам і Танею Шрам. Всі три сценки відбувалися під фортепіяновий супровід у виконанні Влодзі Гнап.

Прибрання сцени, чудові одяги дітей, що їх пошили пані: Валя Шрам і Галя Хомут, та й ціле виконання було таке гарне і миле, що нагадувало білу мрію. Це зразу викликало якийсь незвичайно зворушливий настрій. Крім того на залі були виставлені експонати, що ілюстрували зайняття дітей в Садочку.

Після цього прийшла сценка „Гостина св. о. Миколая". Діти вже шкільного віку: Марко Берез, Денис Герець, Валя Ґреґа, Марко Ликтей, Адріяна Полон, Андрійко Смик, Надя Фалинська, Наталка Фалинська і Мелянія Шрам слухали як вчителька, п-і Ксеня Антипів, розповідала їм про св. Миколая. П-і Антипів в приступний спосіб підкреслила дітям, що св. Миколай це історична постать і нав'язала до культу св. Миколая зокрема поширеного в Україні. І ось відчинилися двері на залю і св. Миколай в ризах (Леонід Герець), в супроводі двох ангелів: Христі Рабій і Тані Ярмак, які тягнули саночки з дарунками, перейшов через цілу залю аж до сцени. А тоді діти дали малу програму на привітання Божого Угодника. Андріяна Полон продеклямувала дуже гарний віршик, прохаючи св. Миколая про волю для України. Мелянія Шрам заспівала „О хто, хто Миколая любить", Марко Ликтей сказав гарний віршик, а Андрійко Смик відіграв нескладну композицію на гітарі. Св. Миколай подякував дітям за гарну програму і викликав на сцену дітей зі Садочка: І тоді діти зі Садочка ще раз показали чого вони навчилися під вмілим проводом п-і Хомут. Вони заспівали „Казала мені мати", „Брате Іване", „Один маленький палець", продеклямували „Рано-рано час вставати" і проказали молитву „Ангеле Божий Хоронителю мій". А малесенька 3-річна Таня Шрам ще сама сказала віршик. Св. Миколай був дуже зворушений і щедро обдарував всіх. „Поганий" чортик, Михасик Ликтей, намагався встромити кожному різґу, але ангели відганяли його. А тут вискочив на сцену більший чортик, п. Ярко Войтович, і зачав „обдаровувати" поважних громадян своїми дарунками — Ютицькому Відділові Конґресового Комітету — Мойсеєву палицю, щоби перепровадити ютицьку громаду через бурхливе море; для пань Дружинниць — автоматичну машину до ліплення вареників (валок до тіста) для Відділу Союзу Українок — нову голову (манекін); і т.д. і т.д. Веселі, незлобні жарти чортика дуже всім припали до вподоби.

Відтак і діти і старші гарно провели час у милій атмосфері з смачній перекусці. І багато з нас старших понеслися думками в давні часи, коли то у нас в Західній Україні Вечір Миколая дозволяв нам всім хоч на короткий час почуватися дітьми і вірити у містерію того щедрого Святця.

Щира вдячність і подив для п-і Галі Хомут, що посвячує так багато часу і праці для дітей у Садочку. Це неоцінима праця, бож з тих малесеньких дітей виросте колись наша „зміна".

Ксеня Антипів

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

УСПІХИ НАШОЇ МОЛОДІ

Соня В. Мамус закінчила фармацевтичні студії

Наша гемпстедська громада збагатилася ще однією професійною силою. Соня В. Мамус успішно покінчила фармацевтичні студії зі ступнем бакалавра фармації в Ст. Джонс коледжі в Ню Йорку.

Соня у своїх юнацьких роках була пластункою і належала до Пластової Станиці в Гемпстеді та до танцювального гуртка при тій Станиці „Іскра" під проводом сл. п. Романа Петрини та відвідувала Суботню школу Українознавства при Українській католицькій парафії св. Володимира в Гемпстеді, Н. Й.

Соня В. Мамус

Середню освіту Соня Мамус закінчила в Юньйондейл гайскул — Гемпстед у 1974 році, і відтоді до 1979 року студіювала фармацію у згаданому коледжі. Соня є донькою Василя і Ірини Мамусів — активних членів гемпстедської громади. Вона разом з цілою родиною, належить до 327-го Відділу УНСоюзу в Гемпстеді.

М. К.

Із Закарпатського роду

Бились хлопці Хустові
на славу,
Полягли в нерівному бою —
За свою омріяну державу,
Січовую воленьку свою...

Яр Славутич

На щастя, не всі полягли. Пощастило вирватися із смертельного кола в Хусті й тодішньому зв'язковому старшині Штабу Закарпатського Уряду Степанові Рососі, — знаному тепер усім нам на еміграції, редакторові „Вільного Слова" в Канаді. Вирвався той Закарпатський бойовик, разом з іншими членами Уряду — не сховатися тихо, десь у безпечному затишку, а розповісти світові й нашим нащадкам славну леґенду про те, як „бились хлопці Хустові на славу". Гуртував закарпатців, зорганізував у Празі відразу войовниче видавництво „Пробоєм", що публікувало у вільному світі тижневик „Наступ" і журнал „Пробоєм". Ту роботу продовжує, динамічний досьогодні (тепер уже д-р Степан Росоха), і в своєму часописові-мозаїці; в своїй організаційній роботі серед закарпатців, видаючи й активно поширюючи брошури й книжки про закарпатську епопею, з документальними фотографіями — щоб історики й нащадки пам'ятали.

Володимир Степанович Росоха — доктор кібернетики

Здобув наш невгомонний закарпатець, уже зі своєю поетичною, роботящою дружиною Єлисаветою, безперечний успіх і на іншому, генетичному фронті: сотворили й виростили чудово двох власних закарпатенят — Наталку й Володимира, що вже встигли подарувати, молодим ще „дідові" й „бабусі", п'ятеро закарпатських онученят. Наталка вже давно здобула університетський учительський диплом, а Володимир здобув 1-го грудня 1978 року свій докторат з кібернетики у Торонтонському університеті.

Аж не віриться якось мені, що так швидко час проминув, бо знаю того проворного Володю-кібернетика ще змалечку, небожем його називав.

Народився він 1942 року в Празі. Коли в січні 1944 року Ґестапо забрало тата й маму на „відпочинок" від української активности в „Пробої" до концентраку, сховали Володю друзі, щоб і його не забрали до „Гітлер Юґенд" на „виховання". По закінченні війни опинився Володя з батьками в Реґензбурзі, а 1949 року — в Канаді. Було йому тоді 7 років — записали батьки відразу до канадської, української шкіл, до Пласту. Уставав він щодня насвітанку розносити торонтонський часопис попід сусідські хати, щоб не спізнитися до школи. Пізніше ще став до кориснішої роботи, на світанки й суботи, у сусідній молочарні. Віддавав усі свої заробітки мамі „на книжки", відвідував вечорами українську школу й Пласт. А далі вже покотилося, ніби за інерцією: десь у 1955 р. закінчив публічну й українську школи; 5 років пізніше — відому Центральну Технічну Школу в Торонті; здобув за відмінну науку, від Онтарійського уряду стипендію на університетські студії; мав від університету відрядження на спеціяльний курс кібернетики у Франції; працюючи над докторською дисертацією, виконував роботу асистента-професора кібернетики. А оце тепер здобув гідне завершення своєї університетської роботи — докторатом.

Треба згадати, що ще в Пласті захопився відбиванкою, а в університеті вже став капітаном університетської відбиванкової дружини, що здобувала 9 років чемпіонат Канади і виграла нагороди на змаганнях в інших країнах світу.

Володимир, як і увесь великий рід Росохів є звичайно членами УНС і головував Володимир кілька років в його торонтонському Відділі ч. 453.

Побажаймо сердечно нашому молодому науковцеві Закарпатського роду найбільших успіхів в наступній роботі, на славу українському імени. А батькам — многих літ, що виховали таку міцну українську родину поза рідною землею. Та д-р Росоха ще й сьогодні такий жвавий, що й без нашого співу напевно доїде десь під сотню.

Микола Приходько

Зустріч з мистцем Михайлом Морозом

Багато років проминуло з того часу, як ми; з мистцем Михайлом Морозом вчащали на лекції рисунку до відомої в Галичині школи рисунку, мистця Олекси Новаківського, що знаходилася недалечко Святоюрської катедри у нашому славному городі Львові.

У цьому році, у вакаційний час, ми зустрінулися в красивій кетскільській околиці Гантеру, точніше в мотелі п. Олі Никифоряк. Хоч уже десятки років за нами, як то кажуть, але мистецтво Михайла Мороза буйне і життєрадісне, як було колись. Творча снага в нашого мистця дальше сповнена сили і вітальности, дійсно подивугідної.

Без сумніву, мистець Михайло Мороз, сьогодні, чи не найвидатніший наш пейзажист, з поважним дорobком портретного жанру. Мистець М. Мороз особливо залюблений в Гантерівський краєвид. Зокрема в неуговкані гантерівські водоспади і в гантерівський український заповідник, з його гуцульською архітектурою церковці, дзвінички і поважної ґражди, в якій відбуваються, у вакаційний час, мистецькі вистави українських мистців Америки, і де постійно майже виставляє свої експресійні картини також мистець Михайло Мороз.

Картини мистця Михайла Мороза завжди займають цілу фронтову стіну в ґраждівському приміщенні, хоч би з рації сеньйорату, якщо не з суттєвіших мотивів. Вони ряхтять кольоритною барвистістю і виділяються своїм вітальним характером.

Вони, нібито співають, цим дзвінким, теноровим звучанням, що характерне співацькій мелодиці їхнього автора, який колись мріяв про співацьку кар'єру, відвідуючи курси сольоспіву у Львові. Мистець Михайло Мороз, не здатний стихію свого таланту присмирити будь-якою схемою, бо схематизму він не переносить очевидно. Його творчість біологічного зразка. картина, це вибух, що діє, поки його підсилює творча вітальність. Це мерехтлива мозаїка кольорів і нервової, іноді брутальної, трохи, експресії та творчої ельоквенції. Якийсь елемент творчого „вангогізму" таки відчутний у вольовій експресії мистецького ремества, в нашого мистця, може іноді аж надто патетичного зразка, але в цій патетиці ніколи не загублений ідеалізований естетизм, у передачі мотивів, що прикували до себе його увагу і зір.

Зоровий характер візії, причетність особливо характерна в процесі, за яким діє творчий імпульс мистецької експресії Михайла Мороза. Порівнюючи малярство мистця М. Мороза зі сучасним експресіонізмом, слід додати одну його видатну характеристику, а саме що експресіонізм мистця М. Мороза, протилежно до загальних аналітичних тенденцій світового експресіонізму — ярко синтетичний.

Звичайно екстатичному ентузіязмові, що такий характерний індивідуальності нашого мистця, елемент аналітичний чужий, як чужий йому всякий переінтелектуалізований концепт творчости. Натомість вітальна спонтанність, саме той стан, в полоні якого мистець Михайло Мороз малює свої бравурні картини.

Вітальність і естетизм, на наш погляд, дві характеристики творчости і мистецтва Михайла Мороза, на тлі сучасної творчої аналітичної анархії, варті студії. Погодимося, що ця сучасна аналітична творча анархія має теж свої мотиви, характеристичні нашій добі. Дух аналітики, стихія нашої сучасности, та це окреме питання. Та може творчість Михайла Мороза попередження майбутнього звороту в мистецтві до синтетичного оптимізму від аналітичної проблематичности нашої доби.

Годиться відмітити, що мистець М. Мороз не міняв, від коли ми його знаємо, свого творчого режиму і досі залишився вірним своїй юній творчій філософії.

Згадаємо, що добірка його картин знаходиться у музеї, що належить до комплексу українського католицького університету в Римі, це її реалізації видатної української особистости Патріярха української католицької церкви о. Йосифа Сліпого, в цьому центрі світового католицтва.

А втім мистець М. Мороз і досі володіє скарбом сильного тенорового голосу і приємно послухати, як під акомпаньямент фортепіяну залунає українська пісня в його співацькій композиції десь, на тлі завечорілої кетскільської панорами. Над зеленими верховинами стеляться уже тумани, а мистець Михайло співає „Черемоще, Черемоше".

А пісенний репертуар у мистця М. Мороза таки доволі буйний і послухати його варта. Тут теж та сама творча „фактура", що в малярстві, той патос і та ж лірика.

Та хіба це все? А он, там, гляньте — гурток уважних слухачів дослівно обсів, як бджоли квітку п. Михайла і слухає, та хіба немає, що послухати.

Кінчаючи наш спогад про стрічу на тлі поетичної кетскільської верховини, додамо, що мистець живе з родиною у Ню Йорку, виїжджаючи від часу до часу чи в Гантер чи до Риму, а то й до канадської провінції Квебеку, в мальовничий Монтреаль. В околицях квебецьких лорентидських верховин, він знайшов мотиви, що пригадують йому улюблені рідні Карпати. Змальовуючи їх збагачує власну збірку картин, як зав'язок майбутнього родинного музею.

На нашу думку, найвидатніші пейзажисти українського галицького середовища, в наш час — це аристократ українського пейзажу мистець Іван Труш та романтик — ентузіяст краєвидного сюжету Михайло Мороз. Очевидно, що усякі схематизовані порівняння умовні, та іноді вони допомагають нам краще розуміти творчі процеси на тлі певної часової відстані та її панорами.

В. Гаврилюк

Д-р В. Наконечний переобраний на голову ТУІА

Дня 16-го грудня 1978 року у приміщенні Кенсінґтон Джуньйор гай скул, відбулися Звичайні Загальні Збори Відділу Т-ва Укр. Інженерів Америки.

Перед офіційною програмою загальних зборів д-р Ігор Гавришкевич, наш гість із Австралії, виголосив доповідь про „Компютори та їхнє примінення". На цю доповідь запрошено членів Товариства і ширше громадянство та студентську молодь. Вступне слово і короткі дані про прелеґента, його фахові студії та осяги в професійній праці подав приявним голова Товариства д-р В. Наконечний.

У своїй доповіді д-р Ігор Гавришкевич накреслив історичний розвиток і теперішній стан різного роду компюторів і їх пристосування у всіх ділянках модерного життя — техніки, промислу, економіки і т. п. Над виголошеною доповіддю розвинулась оживлена дискусія і виміна думок, під час яких д-р І.Гавришкевич давав додаткові дані та вияснення. Після короткої перерви відбулись Загальні Збори Товариства.

Збори відкрив д-р В. Наконечний і передав дальше їх ведення обраній президії в складі: д-р Юрій Ґамота — предсідник та інж. Богдан Денисюк — секретар. Основний звіт із праці за минулу каденцію Управи склав голова Товариства. Одним із головних і перших завдань уступаючої Управи було наладнання і впорядкування адміністраційних справ. За звітний час Управа відбула 14 сходин, на яких розглянено і обговорено ряд справ, що торкалися праці Товариства на внутрішньому та зовнішньому відтинках. Управа вдержувала контакт і співпрацювала з іншими науковими, професійними та суспільно-громадськими організаціями на терені. Вашінґтону. Заходом Управи відбувались науково-популярні доповіді і для членів Товариства і для ширшого громадянства. 2-го квітня 1977 року голова Товариства брав участь у конференції ТУІА, що її влаштувала Головна Управа ТУІА в Ню Йорку, і в якій брали участь представники Відділів Товариства зі Східних Стейтів Америки. Як офіційний представник Товариства, голова теж брав активну участь у Ювілейному З'їзді, що відбувся у Чікаго, Ілл. 7 і 8 жовтня, 1978 р. із нагоди 30-ліття ТУІА.

Влаштовувані доповіді охоплювали тематику із різних дослідних ділянок, в яких працюють члени нашого Товариства. Перша доповідь відбулась 16-го січня 1977 р. і її виголосив д-р Михайло Яримович. Тема доповіді „Проблеми енергії в Америці". Цю доповідь влаштовано спільно з місцевим Осередком Наукового Т-ва ім. Шевченка та вашінґтонською Групою Української Вільної Академії Наук у ЗСА. Чергову доповідь, на тему: „Біологічні покажчики в діягнозі рака", мав д-р Ігор Масник, 6-го травня 1977 року . Наступна доповідь відбулась 4-го грудня 1977 року. Тема доповіді: „Нові поступи в ділянці енерґії", її виголосив д-р Віталій Ґарбер.

Дня 16-го квітня 1978 року влаштовано технічну конференцію, на якій виголошено дві доповіді: д-р Юрій Ґамота — „Чому треба, щоби ДОД (Департамент Оборони) підтримував основні досліди; та мґр Ігор Вітковицький — „Плязма в енерґетиці — фізика і технологія".

Усі доповіді були ілюстровані відповідними прозірками та світлинами. Після доповідей відбувалась оживлена дискусія та виміна думок,що вказувало на актуальність порушених проблем і зацікавлення слухачів.

У своєму звіті д-р В. Наконечний з признанням підкреслив, що всі члени Управи працювали віддано для добра Товариства. З черги слідував звіт скарбника інж. Маріяна Бартошика. З рамени Контрольної комісії склав звіт інж. Юрій Галущинський. Він підкреслив, що всі книги проваджено професійно, й що вся праця Управи була ведена взірцево. Після дискусії над звітами та відповідей на питання, збори уділили з признанням абсолюторію уступаючій Управі.

На пропозицію інж. Галущинського загальні Збори поновно вибрали через аклямацію на голову Товариства д-ра Василя Наконечного, відомого дослідника-науковця в ділянці корабельного будівництва. На членів Управи обрано: інж. Маріяна Бартошика, д-ра Василя Васильківського, мґра Ігора Вітковицького, інж. Богдана Денисика, інж. Теодозія Дячка та інж. Юрія Кузьмича. До Контрольної комісії увійшли: д-р Юрій Ґамота — голова, д-р Віталій Ґарбер й інж. Іван Сось — члени.

У своєму заключнім слові щодо майбутньої праці відділу д-р Наконечний подав, що Управа буде дальше присвячувати свою увагу влаштуванню доповідей, дискусій на науково-технічні теми і старатиметься влаштовувати імпрези для поглиблення товариського співжиття між членами Товариства та їхніми родинами. Товариство вдержуватиме контакти й співпрацюватиме з іншими професійними, науковими та суспільно-громадськими організаціями на цьому терені, як також буде в дальшому допомагати в акції оборони українських науковців, що її проводять Крайові Управи ТУІ-Америки та Канади.

В. Н.

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, в нашій громаді й вільному світі нового свідомого члена!

Відзначили 60-річчя Комінтерну

Москва. — В половині березня ц. р. в московському Інституті марксизму-ленінізму відбулась, спільно з Академією та Інститутом суспільних наук „наукова" конференція присвячена 60-річчю заснування Комуністичного Інтернаціоналу, популярно званого Комінтерном. У роботі конференції, — пише совєтська преса, — взяли участь визначні вчені, ветерани КПСС, представники громадськости Москви та інші запрошені особи.

Щоб надати цій афері більшого значення, Політбюро відрядило з доповіддю на цю „наукову конференцію" свого відпоручника, кандидата в члени Політбюро ЦК КПСС Б. М. Пономарьова, який в першу чергу опрокинув думку, що Комінтерн був справою рук тільки партії большевиків, справою рук „Москви", як це нібито намагаються зображати буржуазні пропагандисти і праві реформісти. Пономарьов підкреслив тільки, що постання Комінтерну „назавжди зв'язане з ім'ям великого Леніна, з Жовтневою революцією". Заснування Комінтерну, на думку Пономарьова, було ділом не тільки „руських, не тільки російських, але й німецьких, австрійських, угорських, фінляндських, одним словом міжнародних пролетарських мас".

Оцінюючи позитиви Комінтерну Пономарьов підкреслив, що „Комуністичний Інтернаціонал поклав початок сучасному комуністичному рухові; допоміг здоровим силам у міжнародному робітничому русі створити перешкоду на шляху угодовства з буржуазією, подолати реформізм, сприяти створенню революційних партій нового типу в міжнародному маштабі". Попадаючи в тон „мирної політики" Леоніда Брежнєва, представник Політбюра не забув наголосити, що Комінтерн, мовляв, „підніс високо прапор боротьби проти політики воєн і агресії, проти світової війни, викриваючи імперіялізм як джерело війни і найбільш реакційні кола, як паліїв війни". Як треба було сподіватися Пономарьов, який носить титул академіка, попавши в тон неперебірчивої совєтської пропаганди, пригадував учасникам „наукової" конференції, що тільки Совєтський Союз „несе мир не тільки власній країні, але усім народам світу". Кільканадцять рядків нижче репрезентант Політбюра, заперечуючи сам себе твердить, що Комінтерн розробляв також проблеми антиколоніяльних революцій. „Нині особливо добре видно політичну прозорливість Комінтерну у цьому питанні", — каже Пономарьов, немов би вказуючи пальцем на совєтські авантюри в Африці і Азії.

Вдаряючи з повною силою по так званій теорії єврокомуністів і неслухняних Компартій, речник комуно-московської імперії каже, що „справжнє новаторство, не має нічого спільного з нігілізмом з відмовою від принципів теорії і практики марксизму-ленінізму". Під категорією зрадництва підтягнув Пономарьов зокрема Китайську Народну Республіку.

Крім нього на конференції виступали: директор Інституту марксизму-ленінізму при ЦК КПСС академік А. Г. Єгоров, проректор Академії суспільних наук Ю. А. Красін, доктор філософських наук О. І. Соболєв та інші.

Новини з українського Гарварду

У 10/9-му числі журналу „American Libraries," який є органом американської бібліотечної асоціяції, подано серед звідомлень про книжкові цінності вістку про дар з Детройту до Гарварду, приватної бібліотеки покійного Онуфрія Мурмелюка, в якій є понад 1,800 рідкісних друків та видань.

Про подарування бібліотеки Мурмелюка Гарвардському університетові пише теж „College and Research Libraries News" в числі 1/40 із січня 1979 року.

В офіційному звіті за академічний рік 1977/78 Гарвардської університетської бібліотеки, яка складається з цілої низки спеціялізованих бібліотек, адресованому до президента університету й до декана гуманістичного факультету, директор Даглес В. Браянт і головний бібліотекар Люіс Е. Мартін, багато уваги і місця присвячують справам україніки. У звіті вказано на кількісний та якісний постійний ріст українознавчої збірки матеріялів, книг, журналів та документацій в бібліотеках Гарварду. Віднотовано, що каталогування закупленої та дарованої університетові україніки ведеться дбайливо.

Подано теж прізвища добродіїв, бож створено вже два перші спеціяльні фонди української книжки: фонд ім. Івана Бонка та фонд ім. Василя Кия і його сім'ї. У звіті також — прізвища Бажанського, Кравцева, Мурмелюка та інших українських доброчинців — шанувальників книги.

Треба радіти, що при ініціятиві та працьовитости бібліотекаря УНІГУ — Е. Касинця, ця ділянка серед першорядних завдань нашого Гарвардського осередку, повна динамічности та успіхів. Важливість книги та бібліотеки в процесі розгортання науки, очевидна.

Гарвард видав на вдержування та збільшування своїх бібліотек у звітовому році понад 17 мільйонів долярів. Більше піклування долею книги мусить виказати українська громадськість. Творення фондів книжки повинно стати світлою традицією нашої громади.

— Одержано бібліотечну збірку проф. Августина Штефана, яка є другим значнішим даром карпато-україніки для Гарварду. В листопаді м.р. дочка видатного українського письменника із Закарпаття Василя Ґренджі-Донського, п-ні А. Данилюк з Міннеаполісу, подарувала Гарвардській бібліотеці понад 30 книг — творів її батька. У збірці проф. Штефана — 68 монографій, десятки журналів, рідкісні видання літературної творчости поета Боршош Хум'ятського, мапи міст Пряшева та Ужгороду, рідкісні політичні трактати мадярською мовою, міжвоєнного періоду. Все те — Закарпатського походження та Закарпатської тематики.

— У варшавському партійному суспільно-політичному тижневику „Політика" з 6-го січня 1979 року надруковано статтю-репортаж Тадеуша Івінського, яка є обширним і досить об'єктивним описом праці, відносин та значення Гарвардського університету, що його автор окреслює як „чільну кузню кадрів, яка видає своєрідні перепустки в ряди еліти бизнесу та політики." „Гарвард", твердить автор репортажу, „без сумніву є найбільш престижевим й елітарним науковим заведенням."

„Серед гостей", — пише Івінські, „бувають у Гарварді часто політичні еміґранти з різних країн, в тому також соціялістичних. В цьому контексті годиться додати, що існуючі в Гарварді: Український Інститут, як і Російський Дослідчий Осередок належать до найважніших протикомуністичних наукових центрів в ЗСА."

— Проф. Богдан Струмінський, науковий співробітник УНІГУ, проводить курсом історії української мови в Єйльському університеті, в часі цьогорічного весняного семестру. Учасниками курсу є 7 студентів; вони неукраїнського роду.

— Вже готовий до друку новий 185-сторінковий том УНІГУ з серії джерел та документів: „Український досвід в ЗСА: симпозіюм". Ця спільна праця — вислід успішної наукової конференції про українську еміґрацію в Америці, яка була влаштована для відзначення 100-річчя поселення українців в цій країні. Дев'ять розділів покривають широку проблематику: історії, соціології, релігії, мови та літератури.

Річні збори Відділу УККА в Кергонксоні

Річні збори Відділу УККА в Кергонксоні відбулися 4-го березня ц.р., церковній залі церкви Св. Тройці в Кергонксоні, Н.Й. Відкривши Збори, голова Відділу Микола Василик попросив місцевого пароха о. Павлюка перевести молитву. Після затвердження поданого порядку нарад, Збори покликали Президію, до якої увійшли: д-р В. Ленець — голова і пані Кульчицька — секретар.

За діяльність Відділу звітував М. Василик — голова, інж. Ф. Савчур — секретар, та І. Кульчицький — скарбник. По короткій дискусії над звітами, Контрольна комісія заявила, що вона знайшла все книговедення включно з квітарями збірок у якнайкращому порядку і запропонувала Зборам уділення абсолюторії уступаючій Управі. Після цього приступлено до вибору нової Управи Відділу. Номінаційна комісія в складі: дир. Володимир Квас, п-і Ренер і п-і Кульчицька запропонували новий склад Управи на біжучий рік в такому порядку: Микола Василик — голова, д-р М. Крижановський — заступник, інж. Федір Савчур — секретар, Іван Кульчицький — касир. Члени управи: Данило Слободян, інж. Дмитро Стасюк, Іван Цимбал, Ольга Савчук і Володимир Ренер. До Контрольної комісії: Степан Олексів — голова і члени- Іван Хоманчук та Осип Безкоровайний. До Громадського суду: мгр Петро Яців, д-р Володимир Ленець та інж. Роман Гаврилюк.

Збори одноголосно прийняли запропоновану нову Управу. Новообраний голова подав плян праці на біжучий рік та закликав кергонксонську громаду до тіснішої співпраці. Обговорювано також цілий ряд справ із місцевого терену, що їх видвигнули: І. Кульчицький, Іван Хоманчук, В. Ренер та п-і Кульчицька.

Збори закінчено співом „Не пора, не пора..."

Ф.С.

Золотий ювілей Марії і Петра Морозів

Трудолюбивість, працьовитість та ідейність людини віддзеркалюється також в її жертвенності — охоті підтримати значнішою грошовою вплатою добру українську справу. Це підтвердили Марія і Петро Мороз. Діждавшись 50 - літнього ювілею щасливого подружжя — Марія і Петро з тієї нагоди склали грошову пожертву, у висоті 500 долярів, на українські студії в Гарварді й стали меценатами ФКУ, піднісши загальну суму своїх пожертв до висоти 1,000.00 долярів.

Петро Мороз — репрезентант давньої здорової української еміґрації в Америці, відомий громадський діяч, зокрема в колах заслуженого Українського Народного Союзу. Він зразу збагнув важливість творення українського наукового осередку в одному з першорядних університетів світу і справу ФКУ підтримав своєю грошовою пожертвою вже в 1968 році. А з моментом створення Гарвардського Центру Українських Студій став одним із його ентузіястів.

Недавно п. Петро Мороз відвідав Український Науковий Інститут і в зустрічі з його працівниками розповів багато цікавого про своє творче минуле.

Матеріял про діяльність п. Мороза та про обставини і стан української громади в Массачусетс з перспективи пройдених понад 50 років, зберігається в архівах ФКУ і буде у відповідному часі належно опрацьований та використаний.

Син п-ва Морозів інженер, теж активний серед української громади. Він часто бере участь в академіях як виконавець вокально музичних програм. У п-ва Морозів 6 внуків і всі вони на вищих студіях.

ВИСТАВКА ВАСИЛЯ ПАНЧАКА ПРОДОВЖЕНА

Ню Йорк, Н. Й. — Об'єднання Мистців Українців в Америці інформує, що мистецька виставка образів Василя Панчака, яка розпочалася 18-го березня ц. р., продовжена до неділі, 8-го квітня, включно. Виставку можна відвідувати кожного дня від год. 6-ої до 8-ої; суботи й неділі — від 1-ої до 8-ої вечора в Ґалерії ОМУА при 136 Друга евеню.

У Трою помер Василь Федусів

Трой, Н. Й. (І. Д.). — Дня 8-го березня 1979 року у лічниці у Трою помер по короткій недузі сл. п. Василь Федусів. Народився він 6 січня 1906 року в Моршині, повіт Стрий. Від ранньої молодости мав велике замилування до музики, гарно грав на скрипці, зорганізував свою малу оркестру і з нею виступав в селі в цілій околиці. В 1930 році одружився з Марією, з дому Шишла, опісля перенісся до Стрия, заснувавши там свою оркестру. Належав до українських товариств. У 1944 році вступив до Української Дивізії, був у 29му полку піхоти, щасливо вийшов з бою під Бродами. Був в англійському полоні в Риміні, звідкіля в 1947 році переїхав до табору переселенців в Міттенвальді, в Німеччині, де тоді жила його родина. В 1950 році прибув до Америки, поселившись у північному Трою. Належав до УККА та Об'єднання українських ветеранів. Похорони відбулися 10-го березня в Коговзі. В церкві теплим словом попрощав його о. митрат В. Андрушків. Над відкритою могилою від побратимів по зброї прощав ред. І. Дурбак, підкресливши його велику любов до рідного краю й родини. Покійний був лагідної й товариської вдачі, тому його шанували й любили. Залишив вдову Марію та п'ятеро дітей: Степана, Анну, Ірину, Ярослава і Богдана, зятів, невістки та 12 внуків.

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього, відійшов від нас у Вічність, дня 26-го лютого 1979 року в Трентоні, Н .Дж. наш Найдорожчий

МУЖ, БАТЬКО і ДІДУСЬ

бл. п.

Інж. ТЕОДОР ПАНАСЮК

Цією дорогою складаємо щиросердечну подяку Всім, які своєю участю у похоронних відправах, звеличали пам'ять Покійного та відпровадили Його на Вічний Спочинок.

Сердечно дякуємо Всечеснішому о. Ярославові Федикові, за духовну опіку і за уділення Найсвятіших Тайн Покійному, як рівнож за відправлення всіх похоронних обрядів.

Зокрема дякуємо всім Хористам, що своїм співом звеличали жалобні відправи.

Щиро дякуємо Панам, які несли домовину. Дякуємо сердечно п. мгр. Іванові Костюкові за зворушливі прощальні слова над могилою.

Безмежно вдячні приятелям пànству Богданні і Миронові Осадцам, за моральну піддержку і поміч в найтяжчих хвилинах нашого горя.

Невимовно велика подяка 11 Відд. Союзу Українок Америки за квіти, пожертви на Служби Божі, численну участь у похоронах, як рівнож, особливо паням Богданні Осадца і Любі Мриглоцькій, які при помочі Членок 11-го і 19-го Відд. СУА зайнялися приготуванням жалобних поминок.

Складаємо глибоку подяку Родині та всім нашим Приятелям і Знайомим, за участь у похоронних відправах, молитви, Служби Божі, вислови співчуття, вінки, квіти і пожертви на добродійні цілі в пам'ять Покійного.

Похоронному заведенню п. Кошека дякуємо за дбайливе переведення похоронів.

Хай Милосердний Господь, нагородить Вас Всіх за те — Своїми щедрими ласками.

Дружина — ЕМІЛІЯ ПАНАСЮК
Дочка — НАДІЯ з мужем ІВАНОМ ГАФТКОВИЧЕМ і дітьми ВІРОЮ і МАРКОМ

•

В пам'ять

бл. п. інж. Теодора Панасюка

жертвували:

на ПАТРІЯРШИЙ ФОНД:

по 30.00 дол. — Емілія Панасюк, Надія і Іван Гафткович;
по 25.00 дол. — Ярослав і Ольга Гафткович, Богданна і Богдан Салямаха, Лазло і Марійка Сій;
по 20.00 дол. — Дмитро і Дарія Кузик;
по 10.00 дол. — Галина і Іван Костюк, Роман Осадца;
по 5.00 дол. — Василина Микитин, Марія Савула, Іван і Софія Головко, Роман Ґулай, Василь Леськів.
Разом $200.00

на ЗАПАСНИЙ ФОНД „НАШОГО ЖИТТЯ"

по 25.00 дол. — 19-ий Відд. СУА, Марія Вірщук і Стефанія Повалячек;
по 10.00 дол. — Павлина Скремета, д-р Теодозій і Віра Сендзік, Оксана і Іван Микитин, Богданна і Мирон Осадца, Надія і Роман Ґулай, Михайло і Марійка Глушок, Родина Кіржецьких;
по 5.00 дол. — д-р Городиський, Ольга і Адам Джаман, С. Шилкевич, Дарія Самотулка, Люба і Володимир Мриглоцькі, Марія Савула, Ольга Тритяк, Катря Ковшевич.
Разом $160.00

на ПЛАСТОВИЙ ЖУРНАЛ „ЮНАК"

25.00 дол. — Членки 22 Куреня юначок ім. Наталії Кобринської, Члени 49-го Куреня юнаків ім. Дмитра Вітовського та Члени Пластової Станиці;
20.00 дол. — Члени Пластприяту;
15.00 дол. — пл. сен. Лариса і Любомир Онишкевич;
10.00 дол. — пл. сен. Іван Костюк, Леся і Евген Обаранець;
5.00 дол. — пл. сен. Павлина Скремета.
Разом $85.00

•

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ

бл. п.

Інж. ТЕОДОРА ПАНАСЮКА

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА

буде відправлена

у церкві св. Йосафата в Трентоні, Н. Дж. 7-го квітня ц. р., о год. 9:15 вранці

Просимо в цей день про молитви за спокій душі Покійного.

Залишена в смутку —

Родина

ПОДЯКА

Складаємо щиру подяку Всім, що висловили своє співчуття в нашому великому горі — смерті нашого Дорогого СИНА і БРАТА

св. п. інж. ВОЛОДИМИРА ЯВОРСЬКОГО

та, вшановуючи Його світлу пам'ять, склали на наші руки свої пожертви:

на СЕМІНАРІЮ СВ. СОФІЇ в БАВНД БРУКУ

1. Секстет „Намисто" $50.00
2. McGraw-Hill Inc. 15.00

на ФОНД ПОЛІТВ'ЯЗНІВ

1. Сестрицтво при Православній Церкві св. Андрія Первозванного у Вашингтоні $25.00
2. С. і Ф. Кравці 25.00
3. Г. Петренко 10.00
4. М. Поторока 10.00
5. В. З. 50.00
6. Г. М. 50.00

Мати — ВАЛЕНТИНА ЗАХВАЛИНСЬКА
Сестра — ГАЛИНА МАКСИМЮК з родиною

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього, дня 31-го грудня 1978 р. в Ню Йорку, відійшов від нас у Вічність, на 53-му році життя, наш Найдорожчий

МУЖ, БАТЬКО, ЗЯТЬ, ШВАГЕР і КУЗИН

бл. п.

ТАРАС СОРОБЕЙ

Цією дорогою висловлюємо нашу щиру подяку Родині, Друзям і Знайомим, які численно прибули з близька й далека, щоб своєю участю в Панахиді й похоронах віддали Покійному останню прислугу.

Сердечно дякуємо Високопреподобному Отцеві д-рові В. Ґавлічеві, Пароxові-Ігуменові і Всечеснішому о. С. Шевчукові з парохії св. Юра за відправлення Святої Літургії, похоронні обряди та відпровадження Покійного на Вічний Спочинок.

Щиро дякуємо Всім, що в хвилинах нашого горя і смутку склали нам свої співчуття — особисто, листовно і телефонічно.

Щиро-сердечно дякуємо за зворушливі прощальні промови д-рові Романові Дражньовському від Управи Братства Дивізійників і від Гімназійних Товаришів, п. Стефанові Шепаровичеві від Нюйоркської Станиці та інж. Євгенові Івашкові й п. Богданові Тодорові від Друзів Покійного.

Зокрема щиро дякуємо Всім за мовитви і пожертви на Служби Божі та Жертводавцям і Збірщикові п. Романові Данилюкові за переведення збірки „Замість квітів", у висліді якої було зібрано 1,278.00 дол.

З цієї суми:

$800.00 — пожертвовано на Духовну Семінарію в Римі,
$300.00 — на церкву св. Юра в Ню Йорку,
$108.00 — на „Вісті Комбатанта",
$25.00 — на „Наше Життя",
$25.00 — на Запасний Фонд „Нашого Життя" і
$20.00 — на „Юнака".

В кінці ще раз сердечно дякуємо Всім і за все. Нехай Всевишній нагородить Вас своєю щедрою ласкою і всім добром.

Дружина — МАРІЯ
з синами МАРКОМ і РОМАНОМ

ПОДЯКА

З волі Всевишнього, дня 25-го січня 1979 року, ненадійно відійшла від нас у вічність, наша Найдорожча МАМА, БАБЦЯ, ПРАБАБЦЯ

бл. п. МАРІЯ з ХМАРНИХ КУЗІВ

Складаємо щиро-сердечну подяку Друзям, Приятелям і Знайомим, які поспішили з поміччю, моральною піддержкою, дружнім співчуттям у час нашого великого горя та своєю участю у похоронних відправах звеличали пам'ять Покійної та віддали Покійній останню прислугу.

Сердечно дякуємо Всечеснішому о. Е. Шараневичеві, пароxові церкви св. Володимира у Гемпстед, Н. Й. за переведення похоронних відправ, відправи Святої Літургії зі зворушливими словами прощання Покійної та за вислови щирого співчуття.

Щиро дякуємо Членам українського хору „Думка" — Ню Йорк та Друзям, під диригентурою проф. Миколи Ничая, за надзвичайно гарне відспівання Панахиди.

Сердечно дякуємо Усім, за пожертви на Служби Божі, за упокій душі Покійної і за пожертви на добродійні цілі в пам'ять Покійної.

Хай Ласкавий і Милосердний Бог щедро наділить Вас усіх ласками і всім добром.

Дякуємо похоронному заведенню І. Сенко у Гемпстед, Н. Й. за взірцеве та дбайливе переведення похорону.

В безмежному смутку горем прибиті:
син — РОМАН КУЗІВ з дружиною РЕҐІНОЮ і дітьми
дочка — НАДІЯ ШТОГРИН з чоловіком ЮРІЄМ і дітьми

•

На Службу Божу жертвували:

пані Марія Вовк, п-во М. і В. Вовк, пан С. Возьний, п-во І. і А. Капчак, пан В. Корнага, п-во О. і Е. Кухар, пані С. Маланчук, пані О. Самійло, п-во Дж. Сидор, п-во Б. і В. Слиж, пані О. Стецька з Родиною, Хор церкви св. Володимира у Гемпстед, Н. Й.

—————

На добродійні цілі склали:

25.00 дол. — п-во З. і Г. Зарицькі.
По 20.00 дол. — п-во Л. і А. Закревські, п-во Г. і Б. Кандюк, п-во Л. і Б. Кекіш, п-во Х. і Ю. Кушнір, п-во Л. і Р. Раковські, п-во С. і І. Раковські, п-во О. і В. Роговські.
По 10.00 дол. — п-во З. і М. Галів, пан М. Головей, п-во М. і Р. Данилюк, п-во О. і О. Дацків, п-во Л. і І. Декайло, п-во Н. і В. Дума, п-во Д. і Е. Камінські, пан Б. Кекіш, п-во О. і М. Курчак, п-во О. і І. Плетеницькі, п-во О. і П. Саляк, п-во І. і Ю. Солтис, пані О. Целевич, п-во П. і В. Шпачинські.
По 5.00 дол. — пан П. Грещук, п-во Ю. і В. Захарія, пані Є. Кульпака, п-во В. і Р. Лисняк, пані С. Маланчук.
25.00 дол. — О. Стецька з Родиною.
По 50.00 дол. — Р. Кузів з Родиною, Н. Штогрин з Родиною.

Загальна сума .... 455.00 дол.

З того 230.00 дол. переслано до Блаженнішого Патріярха Йосифа Сліпого на „Церкву в Потребі", а 225.00 дол. передано Союзові Українок Америки — Відділ 103 у Гемпстед, Н. Й., якого Покійна була членкою, на сиротинець св. Володимира Великого у Бразилії.

ПОДЯКА

З волі Всевишнього, дня 27-го грудня 1978 р. відійшов від нас у Вічність наш Найдорожчий МУЖ і БАТЬКО

бл. п. сотник

Д-р ІВАН КОЗАК

Цією дорогою висловлюємо нашу найщирішу подяку Родині, Друзям і Знайомим, що в хвилині нашого найбільшого болю і смутку, склали нам свої співчуття особисто й листовно.

Щиросердечну подяку складаємо о. прот. В. Базилевському, настоятелеві катедрального храму св. Володимира за відправлення Парастасу й теплі прощальні слова.

Найщирішу з глибини наших сердець складаємо д-рові Кузьмакові за надзвичайно віддану опіку над Хворим продовж довгих місяців важкої хвороби.

Щиро-військове дякую складаємо Комбатантам усіх українських військових формацій за почесний апель з прапорами в похоронному заведенні, в церкві й на цвинтарі, як також усім цим Побратимам по Зброї, які держали почесну стійку при домовині під час Служби Божої в церкві.

Дякуємо сердечно за прощальні зворушливі промови п. інж. Є. Івашкові, голові Об'єднаного Комітету м. Ню Йорку, п. д-рові В. Савчакові від Українських Правників, ред. І. Кедринові представникові Головної Управи ОбВУА, д-рові Р. Дражньовському голові Управи Братства Дивізійників, п. М. Грицковянові, представникові Головної Управи Т-ва УПА, пол. Стекові, президентові Координаційного Комітету Українсько-Американської Комбатантської Організації м. Ню Йорку, пор. Г. Полчі, представникові Національного Комітету Українсько-Американських Ветеранів, інж. М. Турецькому, голові Відділу ОбВУА в Ню Йорку, п. Л. Вербенцеві і мгр. Я. Щербанюкові, гол. Т-ва за Патріярхальний Устрій УКЦ, д-рові В. Палідворові від 204 Відділу УНСоюзу.

Щиру подяку висловлюємо Усім, що на поминках своїми спогадами звеличали пам'ять Покійного, а саме: проф. Б. Цимбалі, д-рові М. Шпіткові, сот. П. Войновському, мгр Т. Керницькому, побр. Г. Яремчукові, дир. М. Коцеві, суд. Л. Вербецеві, побр. В. Ганчукові й побр. Й. Вишневецькому. Ще щира від нас подяка побр. Вишневецькому за те, що очолив і по-військовому проводив цілий похорон.

Дякуємо всім Жертводавцям, які під час тризни, замість квітів на могилу Покійного, зложили на Українських Воєнних Інвалідів суму 575.00 дол., а на Патріярший Фонд суму 350.00 дол.

Щиро дякуємо Членам Екзекутиви УНСоюзу та Працівникам Головної Канцелярії УНСоюзу і В-ва „Свобода" за участь у Панахиді і на похороні та за пожертви на Українських Воєнних Івалідів.

Дякуємо о. Т. Прокопові, сотрудникові парафії св. Юра, за відправлення Панахиди, Жалобної Служби Божої в церкві св. Юра та довершення похоронних обрядів на місці Вічного Спочинку. Дякуємо теж похоронному заведенню П. Яреми за зразкове переведення похоронів.

В великому болю і смутку:

дружина — УЛЯНА
донька — ОКСАНА
син — ВОЛОДИМИР

СОЮЗОВЦІ! РОЗПОЧИНАЄМО ЮВІЛЕЙНУ КАМПАНІЮ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ З НАГОДИ ЙОГО 85-РІЧЧЯ. ЇЇ МЕТОЮ Є ПРИДБАТИ В ЮВІЛЕЙНОМУ РОЦІ 5,000 НОВИХ ЧЛЕНІВ, ЗАБЕЗПЕЧЕНИХ НА СУМУ ДЕСЯТЬ МІЛЬЙОНІВ ДОЛЯРІВ! ТІЛЬКИ СПІЛЬНИМИ СИЛАМИ ТА ПОСТІЙНОЮ І НАПОЛЕГЛИВОЮ ОРГАНІЗАЦІЙНОЮ ПРАЦЕЮ МОЖЕМО ВИКОНАТИ ЦЕ ВЕЛИКЕ ЗАВДАННЯ ДЛЯ ДОБРА НАШИХ РОДИН, НАШОЇ ГРОМАДИ І НАШОГО НАРОДУ!

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

Товариство за Патріярхальний Устрій Помісної Української Католицької Церкви Відділ Нюарк-Ірвінгтон, Н. Дж.

повідомляє, що

на ПАТРІЯРШИЙ ФОНД СВ. СОФІЇ
з нагоди Коляди 1978-79 р. зібрано $3,511.00.

ВСІМ ВШ. ЖЕРТВОДАВЦЯМ ТА ЗБІРЩИКАМ ВІДДІЛ СКЛАДАЄ ЩИРУ ПОДЯКУ.

По дол.:

100.00 — Д-р Р. Кравчук, Н. Мандрусяк, д-р І. і А. Ярош, Кредитівка „Самопоміч" Нюарк;
50.00 — Б. і Л. Гайдучок, Л. і Н. Гайдучок, д-р Р. Кисілевський, д-р Л. Кузьмак, д-р Я. Миндюк, О. і Ю. Охримович, д-р Л. Явний, Р. і А. Яськів, Щадниця „Тризуб" Нюарк;
46.00 — В. і А. Псуй;
45.00 — Д-р Т. Шегедин;
40.00 — О. і Н. Сигіда, д-р О. Тершаковиць;
30.00 — В. Васічко, В. і К. Воловодюк, С. Рудий, д-р Ю. Стефанівський, Б. Стусик, З. Тимків.
25.00 — В. Баранецький, М. і Л. Белендюк, Р. Бігун, Б. Бурачинський, М. Возняк, д-р С. Ворох, Л. і Р. Галібей, Ю. і М. Добош, Л. Курилко, В. Кріль, Р. Кухта, д-р Ю. Малецький, І. і С. Ориняк, Я. і М. Ракочі, Р. Ричок, А. Смаль, М. Стебельський, д-р І. Терлецька, М. і Я. Томоруг, М. і Н. Ходновські, М. Яворський;
20.00 — Д-р О. Андрушків, Д. Воловодюк, В. Гнатів, Ліда Гладка, О. Голинський, О. Горняк, Гук, Надія Іванчук, М. і І. Кіндрачук, В. Клапіщак, Клачко, Клапко, Д. Клапко, М. Козюпа, П. Козира, М. Кормило, А. і Л. Лапичак, Р. Лапичак, І. Луків, Вол. Мазяр, В. і Г. Матияш, М. Осадца, С. Парубчак, Софія Пащак, П. і А. Петровський, Вол. Роговський, Анна Садовська, В. Свинтух, П. Семенюк, Вол. Сенежак, О. Суховерський, В. Тершаковець, Е. Чижович, Й. Юречко, Вол. і М. Юркевич, А. Ярош, Родина Яворські, УСВТ „Чорноморська Січ";
15.00 — П. Василик, А. Гординський, І. і І. Городиський, Ю. Гельбіг, В. Данилюк, В. і Н. Кух, В. і А. Кравчук, Лазірко, Оксана Мизь, Р. Мілянич, адв. Н. Олесницький, Т. Понось, А. і Е. Ратич, Д. Солодчук, П. Стецина;
10.00 — Т. і П. Богданський, Мих. Бобівський, В. Боярський, І. Башляк, О. Бойко, В. Білинський, д-р В. Ворох, В. Гнатів, Г. Глиниця, Л. Голінатий, Р. Гентиш, Е. Грицай, О. і С. Ґрубський, А. Ґбур, С. Ґерула, М. Дереш, А. Дзедзик, Б. Жеребецький, Е. Змий, Я. Івасечко, І. Іванчук, Н. Красвський, Т. Кордуба, Вол. Кульматицький, Галя Клим, І. Клюфас, А. і А. Козак, Д. Ліщинський, Литвин, В. і М. Левицький, О. Лисинецький, Т. і Л. Музика, Т. і О. Марущак, О. Мостовий, П. Мельник, І. і Б. Ольшанівський, Б. Ольшанівський, І. Питван, Е. Перейма, І. і М. Проціиський, Д. і Л. Парубчак, Р. Падковський, Р. Рудзінський, О. Сташків, Я. Стадник, Вол. Терещук, Б. Турянський, Ю. і О. Тритяк, І. і Н. Хома, В. Хомяк, Б. Цинайко, Л. і О. Цяпка, В. Цюрпіта, Т. і О. Цар, Р. Цюняк, М. Цепка, Ю. Шмотолоха, І. і О. Юрчуки, М. Яремко;
7.00 — О. Підлуська;
5.00 — Авдикович, М. Борис, В. і Н. Басняк, Б. і О. Бурачинський, Анна Білозір, М. Вислоцький, Г. і К. Галій, М. і Ю. Граб, Ю. Ґуляк, С. Димитрі, Мих. Загайкевич, Д. Зелик, І. і Е. Іленські, М. Котинські, Р. і Т. Кіляр, М. Кузишин, О. Кутий, Ірина Кочержук, Б. Кутрий, В. і Н. Качмар, П. Кузів, В. Лемеґа, Й. Мельник, П. Маціборський, Н. Маскевич, В. і З. Мартинець, М. Мосора, Л. Нич, А. Паліш, Орися Панчук, З. Пономаренко, П. Рій, В. і М. Турянські, С. Федоровський, М. і А. Шаркевич, П. Шопен, І. Ющак;
3.00 — М. Роговський;
2.00 — Мигаль.

Мгр Р. Дяків...

(Закінчення зі стор. 1)

чя англомовного „Українського Тижневика" й 25-річчя дитячого журналу „Веселка". Цей Фестиваль влаштували чотири Округи Пеннсильвенії, а саме Філядельфійська, Твердого Вугілля — Шамокінська, Лігай Веллійська і Вілкес Берська. Він також заторкнув організаційні справи Округи та загальні справи української громади на території союзової Округи. Тому, що касир Округи п-і Катерина Лукач була перешкоджена і не могла взяти участи в нарадах, то за неї склав звіт також мгр Р. Дяків. Ті звіти доповнив секретар Василь Стефурин, який заподав, що провадить книгу протоколів і в звітовому році відбуто три рази наради в Окрузі. За Контрольну комісію звітував її голова Іван Гренчишин, який і запропонував уділення вотум довір'я уступаючій Управі з признанням. З черги Степан Гавриш склав всім подяку за прикладну працю в звітовому році, бо ж всі Відділи приналежні до тієї Округи придбали членів і тим самим Округа вже другий раз заслужено одержить за це спеціяльну плякету з Головної Канцелярії УНСоюзу. Відтак він говорив про загальні справи цілости союзу, заторкнувши в першу чергу організаційні спави, а відтак фінансову господарку Союзу та Української Будівлі. На закінчення він склав подяку секретареві 169-го Відділу Василеві Стефуринові за придбання 5 нових членів вже в ювілейному році Батька Союзу. При тому він також заподав організаційний плян праці на біжучий рік, як також апелював до Управи Окружного Комітету святочно відзначити 85-річний ювілей УНСоюзу. По запитах до представника УНСоюзу Степана Гавриша приступлено до вибору Управи на біжучий рік, що її обрано в такому складі: мгр Роман Дяків — голова, п-і Ольга Маліщак і Василь Валіґун — заступники голови, Василь Стефурин і Михайло Скурпон — секретарі, п-і Катерина Лукач — касир і п-і Марія Боловська — член Управи. Контрольну Комісію очолив Іван Гренчишин як голова, а членами обрано п-і Євгенію Ваславську і Івана Блищака.

У внесках зібрані одноголосно схвалили святочною імпрезою відзначити 85-річний ювілей УНСоюзу, а також висловилися проти того, щоби організаційний Відділ лучив Відділи Скрентонської Округи з Округою Вілкес Бері.

Наради розпочато й закінчено молитвою, яку провів Іван Блищак. Відтак по нарадах, секретар тієї місцевости Василь Стефурин гостив зібраних перекускою.

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, в нашій громаді у вільному світі нового свідомого глена!

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу в Ню Гейвені, Конн.

повідомляє, що

в неділю, 8 квітня 1979 р., о год. 2:30 по пол.
в залі Української Католицької Церкви
при Нобел Стріт, БРІДЖПОРТ, Конн.

відбудуться

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

1. Відкриття і вибір Президії.
2. Відчитання протоколу з останніх Загальних Зборів.
3. Звіти Управи і Контрольної Комісії.
4. Дискусія над звітами.
5. Уділення абсолюторії уступаючій Управі.
6. Вибір нової Управи і Контрольної Комісії.
7. Доповідь проф. ІВАНА ТЕЛЮКА, головного контролера УНС.
8. Запити до представника УНС.
9. Затвердження пляну праці на 1979 рік.
10. Внески і запити.

У зборах обов'язково повинні взяти участь члени Окружної Управи, Урядовці і Конвенційні Делегати на 29-ту Конвенцію УНС наступних Відділів:

12, 23, 52, 54, 59, 67, 84, 101, 138, 207, 253, 254, 277, 350, 370, 387, 390, 414.

У Зборах візьме участь:

Проф. Іван Телюк, головний контролер УНС

ЗА ОКРУЖНУ УПРАВУ:

Проф. Іван Телюк *почесний голова* — **Д-р Михайло Снігурович** *голова*
Тарас Сливінський *секретар* — **Василь Добчанський** *касир*

У великому смутку ділюся сумною вісткою з Англії, з усіми Друзями та Приятелями, був. Співмешканцями Табору ч. 6 у Ватенштедті, Саксонія, та Друзями з Риміні і Англії, що відійшов у Вічність, ненадійно, дня 24-го червня 1978 р. в Англії — Кру

хорунжий УД

ЄВГЕН ЧУЧМАН

уродж. 1914 р. в Буску, Зах. Україна, був. змагун спортових товариств УСТ „Степ", УРСК і Т-ва „Зоря" у Львові, учасник боїв під Ґляйхенберґом, Австрія.

ЧЕСТЬ І ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ ДОРОГОМУ ДРУГОВІ!

Опечалений —
друг БОГДАН (псевдо ЗАЛІЗНЯК)
Львів — Клепарів

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що в понеділок, 2-го квітня 1979 року, відійшла у Вічність, після довгої недуги, наша Найдорожча
МАМА, БАБЦЯ, СЕСТРА і ТЕТА

сл. п.

СОФІЯ ОНИЩУК
з дому НАЗАРЕВИЧ

дружина сл. п. Василя Онищука, б. учителька в Раківці, Україна і Мітенвальні, Німеччина.

ПАНАХИДА — у вівторок, 3-го квітня 1979 р., о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Дучинського, 111 Yonkers Avenue, Yonkers, N.Y.

ПОХОРОН — в середу, 4-го квітня 1979 р., о год. 10-ій ранку з церкви св. Михаїла в Йонкерс, Н. Й., а опісля на цвинтар Gate of Heaven, Valhalla, N.Y.

Горем прибиті:

дочка — МАРТА СКРИБАЙЛО
з мужем СТЕПАНОМ
внучки — ЛІДІЯ й ІРЕНА
брат — ВОЛОДИМИР НАЗАРЕВИЧ
з родиною
братові:
ЮЛІЯ НАЗАРЕВИЧ з родиною
ОЛЕНА НАЗАРЕВИЧ з родиною
і родина ЛЕВИЦЬКИХ

У ШІСТНАДЦЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

бл. п.

ІРЕНИ з ПАЛАМАРЧУКІВ ПИЗЮР

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ і ПАНАХИДА

в суботу, 7 квітня 1979 р., о год. 9 ранку в церкві Успення Пресв. Богородиці в Ст. Луїс, Мо.

ЕВГЕН І МАКСИМ ПИЗЮР

З глибоким смутком і болем повідомляємо, що в суботу, дня 24-го березня 1979 року відійшла у Вічність, в Лос Анджелес, Каліфорнія, на 85-му році життя

бл. п. д-р мед.

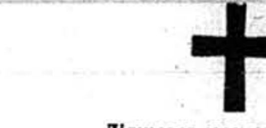
БРОНІСЛАВА з ТИШКІВСЬКИХ ҐУЛЕВИЧ

був. сестра милосердя і героїня Третьої Залізної Дивізії Армії Української Народної Республіки.

ЖАЛОБНУ ПАНАХИДУ відправив о. крил. Колтуцький в Українській Католицькій Церкві в Лос Анджелес, Кал., в неділю, 1-го квітня 1979 р., з участю українських ветеранів.

Спочивай спокійно, Дорога Подруго, пам'ять по Тобі вічна!

Т-во ПРИХИЛЬНИКІВ УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ РЕСПУБЛІКИ — ВІДДІЛ в ЛОС АНДЖЕЛЕС, Каліфорнія
та ОБ'ЄДНАННЯ б. ВОЯКІВ УКРАЇНЦІВ в АМЕРИЦІ — ВІДДІЛ в ЛОС АНДЖЕЛЕС, Каліфорнія

Ділимося сумною вісткою, що в п'ятницю, 16 березня 1979 р. в Гарварді, Ілл., відійшла, несподівано, у Вічність, наша Найдорожча
ДРУЖИНА, МАМА і БАБЦЯ

бл. п.

АННА ВИХРІЙ
з дому ТЕРЛЕЦЬКА

уроджена 7-го серпня 1897 р. в селі Раковець, повіт Підгайці в Західній Україні.

Горем прибиті:

ПАВЛО — чоловік
дочки:
МАРІЯ КЕКІШ з чоловіком ДМИТРОМ
ЯРОСЛАВА ПАВЛІВЕЦЬ з чоловіком БОГДАНОМ
і доньками ОКСАНОЮ ЛИСЕНКО з чоловіком ПЕТРОМ
та ОДАРКА
інж. ПЕТРО — син, з дружиною ЛЯРИСОЮ та дітьми РОМАНОМ, ЛІДОЮ і НАДЕЮ
Ближча і дальша Родина в Україні, Америці і Канаді

З жалем і смутком повідомляємо Приятелів і Знайомих, що у вівторок, 27-го березня 1979 року, несподівано, відійшов у Вічність, на 69-му році життя — Дорогий нам

бл. п.

ІВАН ЧОРНІЙ

Покійний був довголітнім книговодом і ревізором „Народної Торгівлі" у Львові, був активним членом Спортового Товариства „Україна".

У Відні в роках 1940-1955 по скінченню правничих студій, працював книговодом і правним дорадником з одної з найкращих ювелірних фірм. Переїхавши до Америки, працював аж до емеритури в Ню Йорку — "Chase Manhattan Bank" — на Wall Str. інспектором машинового книговодства.

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ відбулися в п'ятницю, 30-го березня ц. р. в Йонкерсі, Н. Й. в церкві св. Михаїла, а відтак тіло Покійного перевезено на цвинтар Mt. Hope, Hastings on Hudson, N.Y.

ПОМИНАЛЬНА ЛІТУРГІЯ з ПАНАХИДОЮ за Покійного була відправлена в суботу, 31-го березня ц. р., о год. 9-ій рано в церкві св. Юра в Ню Йорку, Н. Й.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Просимо ласкаво про молитви!

Горем прибита — Родина

УНС З НАГОДИ СВОГО...

(Закінчення зі стор. 1)

100 ярдів змінним) Д. Качмарчик (Ч. Січ) — 1.13.8: ця ж змагунка вийшла першункою в конкуренції 100 ярдів, вільним стилем — 1.08.8:

Хлопці (8-10 років, 25 ярдів вільним стилем) І. Білон (КЛК) — 19,9, А. Яцикевич (Ч. Січ) — 26.6.

Хлопці (11-12 років, 25 вільним стилем), Ч. Якубович (Пласт) — 14.7, Р. Матлага (СУМА) 18.1, П. Кушнір (СУМА) — 21.8:

Хлопці (8-10 років, 50 ярдів вільним стилем) І. Білон (КЛК) — 44.1, А. Яцикевич (Ч. Січ) — 1.05.2:

Хлопці (11-12 років, 50 ярдів вільним стилем) М. Якубович (Пласт) — 34.2, Р. Матлага (СУМА) — 43.5, П. Кушнір (СУМА) — 54.0:

Хлопці (11-12 років, 25 ярдів грудним) М. Якубович — 20.7, І.Білон — 22.9, М. Соневицький (Пласт) — 34.1:

Юнаки (13-14 років, 100 ярдів вільним стилем) М. Слиж (Ч. Січ) — 55.9, В. Каздоба (Ч. Січ) — 1.03.8, А. Кушнір (Пласт) — 1.07.0:

В 50-ярдовій конкуренції грудним стилем, згадані змагуни в такому самому порядку здобули такі вислі-ди: 31:4, 37.9 і 39.5:

Юнаки (13-14 років, 100 ярдів змінним стилем) М. Слиж — 1.04.5, В. Каздоба — 1.15.0:

Юнаки в цьому ж віці, 50 ярдів вільним стилем — А. Кушнір — 29.7, Д. Мітрінга — 40.0, А. Хемич — 44.5:

Юнаки (15 років і вище, 50 ярдів вільним стилем) А. Курівчак (Пласт) 28.4, П.Набока — 33.7.

Юнаки (15 років і вище, 100 ярдів грудним) Г. Маїк (Ч. Січ) — 1.28.9, П. Набока (Пласт) — 2.14.8:

У цьому ж віці. 100 ярдів змінним стилем — А. Курівчак — 1.19.5, Г. Маїк — 1.19.9: (100 ярдів вільним стилем) А. Курівчак — 1.07.9, П. Набока — 1.35.0:

Гінці, хлопці (11-12 років, 25 ярдів вільним стилем) І. Білан, С. Мітріга М. Соневицький, М. Якубович — (Пласт):

Хлопці (13-14 років, 4Х50 ярдів, вільним стилем) М. Слиж, В. Каздоба, Г. Маїк, В. Пономаренко (Ч. Січ).

А. Кушнір, Д. Мітрінга, А. Хемич, М. Ракпинський (Пласт).

КІНЦЕВИЙ ПОКАЗНИК ТАБЕЛІ ЗМАГАНЬ

1. Збірна Пласт — 88 точок
2. УСВТ „Ч. Січ" — 61
3. КЛК (Збірна) — 36
4. СУМА — 8

Цими успішними змаганнями, в яких більшість змагунів виявили дійсні таланти, проводила комісія в складі: д-р Р. Слиж, провідник Ю. Граб, головний суддя, А. Лапичак і Ірена Слиж — секретарі, М. Стебельський, голова делегатури УСЦАК-Схід, господар і О. Твардовський. Обов'язки часових суддів виконували: Н. Слиж, Ю. Тарасюк, Х. Кушнір, д-р О. Якубович, Р. Пиндус, В. Чума, Я. Рубель.

Медалі уфундовані УНСоюзом вручували: заступниця головного предсідника УНС — п-і Марія Душник, д-р Р. Слиж, М. Стебельський, А. Лапичак, Я. Рубель. По закінченні змагань і вручення нагород ланковий УСЦАК, д-р Р. Слиж офіційно закрив цю спортову імпрезу, закликаючи усіх учасників до ще більшої участи у плавацьких першостях УСЦАК, що традиційно відбуваються під час Свята Праці на олімпійському басейні Союзівки.

Від УНСоюзу подякувала за участь в цих змаганнях і побажала учасникам та їхнім батькам щасливої подорожі домів, п-і Марія Душник, заступниця головного предсідника.

Посадник Іст Оренджу...

(Закінчення зі стор. 1)

вітала і познайомила його з присутніми Роксоляна Поттер, дочка п-і С. Букшованої.

Посадник Т. Кук, який одночасно є одним зі стейтових і крайових провідників чорного населення Америки, виголосив коротке слово, в якому виявив велике зрозуміння і свою прихильність, як і тієї частини населення, яку репрезентує він до визвольної боротьби українського народу та взагалі до визвольної боротьби всіх народів у світі. Ми симпатизуємо з вами і ми вам, українцям, у визвольній боротьбі українського народу допоможемо, — сказав посадник. Опісля він повідомив, що Управа Іст Орендж проголосила з нагоди побуту Президента УНР день 24 березня Днем Президента УНР Миколи Лівицького, та вручив йому ключ цього міста.

Д-р М. Бих, голова Координаційної Ради Відділів УККА стейту Ню Джерзі подякував посадникові п. Т. Кукові, за його зрозуміння боротьби українського народу за своє визволення та заявив в імені українців цього стейту готовість підтримати всіми можливими засобами творчі намагання ДЦ УНР. Він також висловив свою радість з приводу великого кроку вперед на шляху до наладнання співпраці всіх визвольницьких груп з ДЦ УНР, а Президентові, прем'єрові та посадникові міста подякував за таке гарне вшанування українців цього стейту. Гостей було коло 50 осіб.

Серед учасників зустрічі між іншими були: парох української католицької церкви Івана Хрестителя в Нюарку о. М. Кучмяк у товаристві о. І. Сироти, парох української православної церкви Св. Вознесіння в Мейпелвуд о. І. Наконечний в товаристві одного з богословів, Президент СКВУ у другій каденції мгр І. Базарко, редактор „Українського кватальника", д-р В. Душник, представники Організацій УВФ на чолі з п. С. Галамаєм і п-і Дарією Степаняк, представник Т-ва бувших Вояків УПА ім. ген. Тараса Чупринки підполк. Б. Мак, інж. З. Онуфрик, керівник Українського Інформаційного Бюра Я. Гайвас і ряд інших чільних громадян.

Виставка Писанок в Українському Музеї у Ню Йорку

До 13-го травня в Українському Музеї у Ню Йорку триватиме виставка писанок, що відкрилась 24-го березня. Цю виставку варто оглянути і тим, хто хоче пізнати писанку, як носія стародавньої традиції та зрозуміти символіку взорів на ній, і тим, хто хоче дістати естетичну насолоду.

Оформлення виставки мистецьке і оригінальне, а крім того, вона, як зветься у модерному музейництві — „навчальна". Якщо уважно читати всі пояснення, то з неї можна навчитися як з підручника.

От на задньому тлі одної з експозицій — мапа України. Від певних центрів (Полтава, Харків, Вінниця, Івано-Франківськ, Чернівці та інші) тягнуться кольорові нитки до груп писанок. Ну як харків'янам не приглянутися до харківських писанок, а гуцулам до гуцульських?

Далі виставлено збільшені кольорові фотографії символів, що їх пишуть на писанках: символи сонця, рослинний орнамент, хрести. Коротко пояснено історію писанки — від передісторичних дохристиянських часів до приходу Християнства, коли її почали зв'язувати з Великоднем.

Показано і процес писання і крашення писанок. Виставлено приладдя до роблення писанок, а на блюдечках — сировина для здобування природніх фарб: кора з яблуні — жовту фарбу, цибулиння — золотавожовту, барвінок — зелену.

В залі поставлено на п'єдесталях два ряди кубів з плексиґлясу. На чорному дні кубів стоять маленькі прозорі циліндри, а на них писанки з чудесними узорами. В деяких кубах — писанки з певними символами: церковці, рослини, дерево життя, стилізовані птахи, тварини, безконечники. В інших кубах — писанки з певних територій: з Гуцульщини, Поділля, Київщини, тощо.

Всього виставлено коло 270 писанок — колекція Зиновія Єлиїва. Він же виконав фотоілюстрації і написав пояснення. Загальне мистецьке оформлення виставки Марії Шуст. Над виставкою добре напрацювались всі співробітники Музею.

Напередодні відкриття виставки писанок її фотографували для телевізійної програми і того ж вечора показали в програмі новин на сьомому каналі, дали адресу Музею і радили глядачам піти подивитися.

Лекція про писанки Зенона Єлиїва

Також напередодні відкриття виставки оглянути її прийшло чимало членів Українського Музею — товариства, що підтримує і розбудовує Музей. Зенон Єлиїв, який уже понад 30 років збирає і вивчає писанки прочитав про них лекцію, ілюстровану прозірками.

Доповідач нагадав, що початки традиції роблення писанок сягає в доісторичні часи. Українці зберегли цю традицію досьогодні, в той час, як наприклад, народи Західньої Европи забули про писанки яких 150 років тому. Писання писанок — не була забава. Був свій високорозвинений писанковий стиль. Як у мистецтві з'являються нові напрямки, так зрідка з'являлись зміни в орнаменті писанок. Часом їх приймали, часом вони зникали.

Зенон Єлиїв образно говорив про символізм у писанках. В далекій давнині сонце було предметом культу, його обожували. Яйце — символ сонця. Птахи приносили яйце, жовток виглядав як сонце. Яйце — амулет, талісман, чортогін.

Малювали писанки один раз на рік — весною. Колись писанки мали ритуальне значення, орнаменти мали магічну силу і передавалися з покоління в покоління пальцями писанкарок на крихкій яєшній шкарлупі.

На екрані змінялися писанкові орнаменти, що їх народні мистці навчилися розміщувати на замкненій площі яйця: сонце, хрест, свастика (яку знайшли за півтори тисячі років до Христа), християнські мотиви, „безконечник", що символізує безкінечні зміни в природі. Багато орнаментних елементів мають назви, різні в різних місцевостях України. Часом назви не точно описують малюнок. Є такі назви, як наприклад, „заячі вуха", „маків цвіт", „рестобоки", „баранячі роги", „чортогін", „чорногузи" та багато інших.

Відвідувачі виставки можуть безкоштовно дістати брошурку про писанки українською або англійською мовою, що її написала куратор Музею, Оксана Грабович, а також брошурку про великодні програми Музею.

Л. Дражевська

Українці села Апопки спільно святкують

Ще кілька років тому назва місцевости Апопка, положеної в серці соняшної Фльориди (вісім миль від міста Орляндо — 15 миль від славного Діснейленду) не була знана ширшому загалові українців. Спопуляризував її значення енергійний Стефан Ковальчук, так що сьогодні за офіційною назвою „Українське Село" нараховує 11 родин, які побудувавши гарні доми, постійно там живуть, а 50 родин вже закупили будівельні площі і вкоротці задумують там поселитися. Крім цього скупченого поселення, щораз частіше віднаходяться українські поселенці, які від давніх літ живуть в околиці Орляндо.

Само собою, що вслід за матеріяльним забезпеченням, людина прагне й духового, а передусім релігійного задоволення. Не маючи свого священика, українські вірні рад-не-рад шукали вияву своїх релігійних почувань в римо-католицькій або новоорганізованій греко - католицький (карпато-руській) церкві. Але чужий нашій душі латинський обряд чи російська мова вживані в церкві відстрашували наших вірних, тому горстка свідомих українців рішила за всяку ціну стати собою.

З приїздом з Канади меткого та жертвенного Володимира Демянчука мала „родина" стала зорганізованою одиницею, і на диво сусідів-американців „за одну ніч" збудувала дім для користування всієї громади.

Коли громада довідалася що одного з її членів п. Фіцика з Лудлову, має відвідати свій рідний священик, релігійний ентузіязм подвоївся. Хоча багато мешканців мало ще доволі праці біля своїх власних хат, то всі спішно та жертвенно прикладалися, щоби викінчити спільний дім, його поблагословити та заспівати в ньому безсмертне „Бог Предвічний".

Під час святкування в Апопці (зліва): Ст. Ковальчук — організатор „Українського Села", о. крилошанин А. Назаревич, о. Р. Слесінський — організатор карпаторуської парохії, о. А. Батлер — парох римо-католицької церкви та теперішній голова громади Володимир Демянчук

Вкінці прийшла нетерпеливо очікувана неділя, 7-го січня та Празник Різдва Христового. О год. 11-ій ранку о. крилошанин Андрій Назаревич поблагословив виповнену вщерть вірними будівлю, після чого відслужив Різдвяне Повечеріє. Торжественну Літургію в сослуженні організатора Карпато-руської Церкви та в присутності місцевого латинського пароха, якої з увагою вислухали й американські гості, відправив о. крил. Назаревич при співі всіх присутніх.

Після церковних Богослужб у тій самій залі відбувся святочний обід, до якого засіло біля 150 осіб, в тому й офіційні представники міста. Всі вони, складаючи привіти українській громаді в Апопці, як осібній національній одиниці, подивляли її організованість та прив'язання до рідних традицій. Треба подивляти хист п. Ковальчука — він же й проводив обідом — за те, що він в своїм щоденнім контакті з американським світом вмів виробити в них так гарне поняття про наш нарід. Пані-господині українськими святвечірніми стравами доповнювали освідомлюючу про нас інформацію.

Ледве чи в якій українській громаді так колядували цього дня як в Апопці. Почавши від першої хати число колядників зростало з кожною наступною хатою, а закінчили колядувати в 1-ій год. ночі дослівно всі мешканці оселі. Колядували й в домі, де замешкав о. Назаревич, подякувавши йому за несподівану душевну розраду, яку завдяки ньому пережили мешканці цієї нової оселі. Все ж таки присутні не могли позбутися журливої думки: „А що буде, як отець від'їде знову на північ? Який Великдень, чи наступне Різдво чекає нас в будучому?"

М. Б.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА, 7-го КВІТНЯ 1979 р.

НЮ ЙОРК, Н.Й. Збори Б-ва св. Володимира 130 Відд., о год. 4 по пол., у приміщенні скарбника п. Гнатишина при 300 Е. 6 вул. (4 пов.). Просимо членів прибути. — Ю. Юрків, секретар.

НЕДІЛЯ, 8-го КВІТНЯ 1979 р.

ПАССЕЙК, Н. Дж. Річні загальні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 42-ий Відд., о год. 2-ій по пол. в УНДомі при 237 Hope Ave. На порядку нарад: звіти уступаючої Управи і вибір нової на 1979 р. Просимо взяти численну участь. Після загальних зборів буде перекуска. — І. Блиха, предс., І. Хомко, заст. предс., П. Головачук, фін секр., Н. Михайлишин, кас., В. Марущак, рек. секр.

ВІВТОРОК, 10-го КВІТНЯ 1979 р.

МІЛВОКІ, Висконсин. Річні загальні збори Т-ва ім. І. Франка 103-ій Відд., о год. 7-ій веч. в залі укр. прав. парафії св. Покрови при 1231 Вест Скат Стріт. На порядку: звіти урядовців за 1978 р. та вибір Уряду на 1979 р. Проситься чл. прибути на збори. — А. Дорошенко, предс., М. Роботевський, секр.